

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Cord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 932

HET WIE IS DE MOLOCH?

20 cent

Na eenige minuten richtte Raffles zich weer op, en sprak op korten toon: „Het is peper!”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

WIE IS DE MOLOCH?

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE TOESTAND TE NEW-YORK.

Er was in de tweede helft van October te New-York geen blad aan te wijzen of het jubelde luid over de tenonderbrenging eener hoogst gevaarlijke bende misdadigers, die duizenden leden telde, onder wie velen, die tot de hoogste kringen der burgerij bleken te behooren, en die gedurende vele maanden de inwoners der Metropolis zoowel als van talrijke andere groote steden in de Vereenigde Staten, in de grootste angst en ontzetting had gehouden.

De Bende van het Kwade Oog — zoo luidde haar naam — trad op waarlijk onbeschaamde en buitengewoon stoutmoedige wijze op en scheen zich langen tijd geheel straffeloos te wanen.

Het had langen tijd dreigbrieven aan de rijksten geregend en de moorden en aanslagen waren tot een angstwekkend aantal gestegen.

De politie zat met de handen in het haar, want het bleek reeds spoedig nadat de bende was opgericht, dat zij beschikte over machtige middelen.

Onder de benedeleden heerschte een tucht en een gehoorzaamheid, welke men in een leger niet beter had kunnen wenschen.

Verraad werd met den dood gestraft — maar

nog nooit had iemand er aan gedacht verraad te plegen.

En dit niet alleen uit vrees voor de gevolgen, die evenmin zouden uitblijven als de dood zelf, maar hoofdzakelijk — omdat er weinig te verraden viel!

Het kwam aan het licht, dat de benedeleden in de meeste gevallen geheel op zich zelf optraden, gehoorzaamend aan een geheim bevel, uitgevaardigd uit een hoofdkwartier, dat niemand kende.

Bij de arrestaties, welke de politie na verloop van tijd kon doen, bleek het voorts, dat do-zijnen leden volstrekt niet van elkander afwisten en elkander voor het eerst zagen.

Er was een mysterieus brandpunt, waarvan alle stralen bleek uit te gaan, als de spaken van een wiel; de spaken hielden het wiel bijeen, maar zonder onderling verband!

Het was zeker — er moest aan het hoofd van deze bende een man staan, wiens macht en kennis ongehoord groot waren.

Maar wie die man was — niemand wist het, noch de lagere benedeleden, noch de een-en-twintig luitenants die onder het onmiddellijk bevel van den Moloch stonden — zoo luidde

de naam van het onzichtbare hoofd kenden zijn naam of hadden hem ooit gezien.

Geruimen tijd waren de pogingen van de politie om deze bende onschadelijk te maken, vruchteloos geweest.

Zij tastte als het ware in het duister en zij voelde zich door spionnen omringd — tot in haar eigen gelederen!

En men begon reeds te wanhopen en te vreezen dat New-York aan een volslagen anarchie ten prooi zou vallen, toen plotseling een persoon ten tooneele verscheen, die aanstonds de algeheele opmerkzaamheid op zich vestigde, ofschoon hij minstens even onbekend was als de Moloch zelf.

Die man was de Londensche gentleman-inbreker, John Raffles!

Hij zou zeker wel de laatst aangewezen persoon zijn om de politie bij te staan in zulk een zaak, maar hij werd door verschillende beweegredenen gedreven — welke de politie overigens niet kende!

Hij ontdekte dat de chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, een wijdvertakte bond van misdadigers, zich naar New-York had begeven, in verband met de voorvallen die daar plaats grepen.

Die chef heette Dr. Cox, hij was nog niet lang geleden tot leider gekozen en hij was de doodsvijand van den Grooten Onbekende.

Ten tweede werd Raffles aangetrokken door zijn zucht naar avonturen en ten derde verafschuwde hij alles wat naar ruw geweld zweemde en dus ook de moordzuchtige wijze waarop de bende van het Kwade Oog optrad.

Nauwelijks had Raffles den overtocht naar de Vereenigde Staten volbracht in zijn wonderlijke vliegmaschine, den Duivel der Lucht, of dadelijk begonnen de kansen te keeren — en de bende ging een zeer kwaden tijd tegemoet.

Het hoogtepunt van haar ongebreidelde stoutmoedigheid werd bereikt, toen zij aan een schatrijk inwoner van New-York, Peter Vandyeke, algemeen bekend onder den naam van „de Staalkoning”, den eisch stelde het ongehooflijke bedrag van 5 miljoen dollar te betalen, op straffe van zijn leven te verliezen.

Er volgde een reeks van avonturen die voor John Raffles alle aantrekkelijkheid van het nieuwe en onverwachte hadden, en die zeker

de fantasie van den meest begaafden romanschrijver nog verre overtroffen.

Het werd een strijd op leven en dood tusschen den Moloch en zijn trawanten door Dr. Cox gesteund aan den eenen kant, en John Raffles, bijgestaan door zijn vriend Charles Brand en zijn reusachtigen chauffeur James Henderson aan de andere zijde.

Veelvuldig waren de listen en lagen, welke de vijanden spanden, menigmaal liep Raffles gevaar voor zijn leven — maar het slot van de rekening was dat de politie er geleidelijk in slaagde, een groot aantal leden van de moordenaarsbende achter slot en grendel te krijgen, terwijl er een paar dozijn bij hevige gevechten in het stof beten.

Het glanspunt was wel geweest de arrestatie van zestien personen, die de luitenants van den Moloch bleken te zijn, benevens Dr. Cox in een geheimzinnig huis, alwaar Raffles de politie op het goede spoor had gebracht.

Zooals gezegd waren er oorspronkelijk een-en-twintig van deze luitenants geweest, maar twee waren er reeds bij vroegere gelegenheden gearresteerd. Van de negentien anderen hadden er drie weten te ontsnappen en van de zestien gearresteerden waren er bij het korte vuurgevecht dat in de groote kamer plaats had, waar de bandieten vergaderden, vier zeer zwaar en drie licht gewond.

De vreugde van de politie en van de geheele bevolking van New-York was dus groot, maar zij zou pas volkomen geweest zijn, als men ook den Moloch zelf in handen had kunnen krijgen!

Maar deze was op het laatste oogenblik verdwenen, en als in de lucht opgelost.

Bij een nauwkeurig onderzoek van de kamer, waar de negentien luitenants vergaderd hadden, bleek dat hij zich bij deze besprekingen steeds placht op te houden in een door een zijden scherm afgesloten hoek van het vertrek.

Hij was op dien voor de bende zoo noodlottigen nacht pijlsnel door een valluik verdwenen en Raffles die het scherm stuk gesneden had, had niets anders gezien dan zijn hoofd, door een soort kap van zwart gaas geheel omhuld.

Men had later met geweld het valluik moeten openbreken en toen een gang ontdekt, die echter op een tiental meters van het alleen-

staande huis versperd bleek door een instorting, welke de Moloch veroorzaakt had met behulp van een dynamietpatroon.

Na een paar dagen was deze versperring opgeruimd — en toen bleek de gang in verbinding te staan met een breede riool-tunnel, die rechtstreeks op de Hudson uitliep.

Deze tunnel was afgesloten door een eenvoudig hek, dat met een valschen sleutel al heel gemakkelijk geopend kon worden.

De Moloch kwam waarschijnlijk steeds met een roeibootje of een motorboot voor de opening aanvaren, opende snel het hek en ging binnen om met behulp van een lift zijn plaats achter het ondoorzichtbare scherm te bereiken.

Maar ondanks het feit, dat de ruggestreming van de bende niet was doorgesneden, dat de intellectueele leider steeds op vrije voeten liep, was de vreugde toch algemeen en zeer groot!

De luitenants, die optraden als medium tusschen den leider en de mindere goden van de Bende waren allen opgeruimd en het zou zeker niet zoo gemakkelijk vallen, hen te vervangen.

Onder de gearresteerden waren mannen, van wie men alles eerder zou hebben verwacht, dan dat ze tot zulk een misdadig Genootschap konden behooren, het we k van moord en doodslag leefde — twee geneesheeren, een ingenieur een inspecteur van politie, een bankier!

De overigen waren kooplieden, kassiers, winkeliers, een oberkellner — de man bleek negen talen vloeiend te spreken! — een eigenaar van een klein dagblad en postbeambten.

Het duurde vrij lang, eer men voldoende bewijzen tegen de schurken bijeen kon brengen, maar toen begon ook een proces, dat eenigen hunner met den electricischen stoel en de rest voor hun leven met het tuchthuis deed kennis maken.

Maar zoover waren de gebeurtenissen nog lang niet gevorderd, toen in de bladen het bericht verscheen, dat Peter Vandyke een groot feest zou geven, uit dankbaarheid, dat zijn geboortestad van zulk een groote plaag bevrijd was, en hij zelf naar alle waarschijnlijkheid voortaan ongestoord van zijn honderd millioen dollars zou kunnen genieten.

Zijn dochter Cissy had eenige malen in groot gevaar verkeerd, was zelfs eenmaal door de

bandieten ontvoerd, en op haar verloofde, den inspecteur van politie, Theodor Flannagan, was een moordaanslag gepleegd, die hem aan den rand van het graf had gebracht, en van welke gevolgen hij pas kort was hersteld.

Maar nu de bende zulk een geduchten slag had gekregen, nu Dr. Cox opnieuw gearresteerd was, nadat hij er in geslaagd was, met de hulp van een medeplichtige uit de gevangenis te ontsnappen, nam het aantal misdaden eensklaps zeer aanzienlijk af, en men zocht het er voor houden, dat de dagen van de Bende van het Kwade Oog nu inderdaad geteld waren.

De schrik zou er nu wel zoo inzitten, dat de Moloch het niet zou wagen, zijn misdadige praktijken te hervatten.

Cissy Vandyke had, met de hulp van haar verloofde, een groot aantal uitnoodigingen verzonden aan vrienden en bekenden, die meeren-deels tot de rijkste klasse behoorden — een drie honderd in aantal.

Er werden prachtige bloemen ingeslagen, een volslagen orkestje werd gehoord, Fransche en Italiaansche koks zouden het luisterrijke souper componeeren, er zou gedanst worden, en er zouden verschillende gemakkelikheden plaats hebben — levende beelden, een paar films, waarin Cissy zelf een rol vervulde, en meer verrassingen.

Maar de hoofdzaak was en bleef natuurlijk het dansen voor de jongelui en het poken voor de meerbejaarden.

Natuurlijk werd de lijst van alle genoodigden, zooals dat in Amerika gebruikelijk is, in extenso afgedrukt in een paar bladen, zelfs met eenige photo's.

Onder de invité's behoorde ook de Nederlandsche groothandelaar in Staal Willem van den Heuvel, die sedert een paar dagen te New-York vertoefde, om daar groote inkoop te doen.

Hij was op de Club van Peter Vandyke aan dezen voorgesteld, en diens Hollandsche afkomst was een gereede aanleiding voor beide mannen om een levendig gesprek over het kleine, lage land aan de zee te beginnen.

Ofschoon Willem van den Heuvel reeds een bejaard man mocht heeten — hij was minstens 65, wist hij nog zeer onderhoudend over zijn land te keuvelen, en daarvan vele belangwek-

kende bijzonderheden te vertellen, waarin Vandyke groot belang bleek te stellen.

Spoedig waren er zakenrelaties aangeknoopt, de Nederlandsche fabrikant werd tot een be-

zoek uitgenoodigd, en behoorde spoedig tot de gaarne gezien gasten.

Zoo naderde de avond van het feest, waarnaar vele verlangend hadden uitgezien.

HOOFDSTUK II.

WILLEM VAN DEN HEUVEL.

Peter Vandyke bewoonde aan de 5de Avenue een zeer schoon en groot huis in Renaissance-stijl opgetrokken, ten koste van eenige millioenen.

Zijn eenig kind, de lieftallige Cissy, had bijna een geheel vleugel tot haar beschikking, waar zij haar eigen vrienden en vriendinnen kon ontvangen en die zij kon bereiken, zonder de groote, monumentale voordeur te moeten binnengaan, en de vertrekken van haar vader te passeeren.

Op de eerste verdieping van den linkervleugel van het groote huis bevonden zich de feestzalen, drie groote ineenloopende vertrekken, die slechts voor dergelijke buitengewone gelegenheden werden gebruikt.

Reeds om half negen in den avond begonnen de gasten toe te stroomen in prachtige equipages en automobielen.

Langzamerhand vulden zich de zalen met een vroolijke menigte gasten.

Cissy nam aan de zijde van haar vader, en bijgestaan door haar verloofde, de honneurs waar, en zij zag er waarlijk uit om te stelen in haar ivoorkeurig zijden costuum.

Haar gezichtje glansde van vreugde en opwinding.

Zij drukte haar persoonlijke vriendinnetjes krachtig de hand op zijn Amerikaansch, en had voor iedereen een vriendelijk glimlachje over.

Reeds liet het orkest, op een kleine estrade opgesteld, vroolijke dansen hooren, en hier en daar zag men reeds paartjes dansen.

Het duurde niet lang of alle gasten waren aanwezig — maar ook een aantal detectives, die zich zoo goed zij konden bewogen in hun zwarten rok, hetgeen wel niet al te gemakkelijk ging.

In een kleine speelzaal namen de ouderen plaats aan een aantal speeltafeltjes, om zich over te geven aan het geliefde poker of het edele

whistspel.

Als een van de laatste gasten trad Willem van den Heuvel binnen, een statige grijsaard, met een zilverwitten baard, die hem tot ver over de borst hing, kort geknipt wit hoofdhaar, een dikken knevel.

Zijn grijze oogen gingen schuil achter een ouderwetschen stalen bril.

Hij was vergezeld door zijn secretaris, een jongmensch van omstreeks 25-jarigen leeftijd, met een kastanjebruin snorretje en een bleek gelaat, waarin twee verstandige blauwe oogen schitterden.

De Nederlandsche staalhandelaar maakte een hoofsche buiging voor Cissy en gaf haar in onberispelijk Engelsch een complimentje over haar uiterlijk, hetwelk het jonge meisje met een licht blosje aanvaardde.

Zoodra zij de balzaal waren binnengetreden wendde Van den Heuvel zich tot zijn secretaris en zeide op zachten toon :

— Als gij wilt dansen, Charles laat het dan vooral niet voor mij wat ik je bidden mag.

— Nu, ik heb wel lust in een kleine fox-trot of iets van dien aard ! gaf deze nu lachend te kennen.

— Dan zou ik je daar niet graag van terughouden, jongenlief, liet de ander zich hooren. Ieder zijn meug — en als je denkt, dat het je als mensch verheft om op zulk een zotte wijze rond te springen, dan moet je het niet laten !

— Maar Edward ! riep de secretaris verontwaardigd uit. Hoe kan je nu toch zoo spreken over onze moderne dansen !

— Als het werkelijk dansen waren, beste Charles — misschien zou ik dan mijn oordeel wel herzien, hernam de man met den witten baard. Maar aan dit dwaas gehuppel, deze onmogelijke kangaroo-sprongetjes, die ge-trippel van een gans over een gloeiende plaat, dit waggelend gestrompel, zul je mij nooit den

naam dansen hooren geven ! Indien Terpsichore, de Godin van den dans, werkelijk de beschermende hand uitstrekt over dit merkwaardig gesprong, dan wil ik niets meer met haar te maken hebben ! En ga nu maar, wring je been in een knoop — houd je danseres vast als een keukenmeid, een heete pan water en amuseer je !

De jongeman schudde glimlachend afkeurend het hoofd, en was het volgende oogenblik onder de dansenden verdwenen.

Van den Heuvel zag hoe hij een jong meisje ten dans vroeg, dat er niet al te kwaad uitzag, en het volgende oogenblik met haar heendanste.

Hij volgde het paar eenige tijd met de oogen, en bromde toen voor zich heen :

— Ik zie al wat het is ! Ik ben te onrechtvaardig geweest, het ligt niet aan den dans, het ligt aan den dansers ! Zooals Charles met dat jonge ding op de tonen van de muziek zich balanceert, ronddraait en schijnt te zweven, wel dat is nog niet eens zoo leelijk. Maar zie nu eens dien harkerigen mijnheer daarginds met dat bolle, bleeke gezicht, zijn fletse oogen, zijn ver van het hoofd staande ooren, en zijn uitdrukking van melancholiek schaaft. Hij danst, alsof achter een begrafenis-koets loopt, hij schijnt looden zoolen te hebben, alsof hij een duikerpak droeg, en hij houdt zijn dame vast alsof hij bang is haar te breken !

De danser, op wien deze vernietigende kritiek werd uitgeoefend, was een man van omstreeks 30 jaar, met een beetje onnoozel gezicht, waarin een mond, die eeuwigdurend glimlacht, een wasachtige, ongezonde huidskleur en zoo goed als geen wenkbrauwen, omstandigheid, welke er niet toe bijdroeg, zijn uiterlijk te verbeteren.

— O, ik herken hem al ! bromde Van den Heuvel voor zich heen. Het is die half-gare neef van mijn gastheer, Buster Finn ! Wel, als ik ooit een volkomen gemis aan geest en verstand op een menschelijk gelaat heb ontdekt, dan is het op het zijne ! Kijk hij daar heen draaien, met het onnoozel gelaat, half over den schouder van zijn dame leunend, als een os op het slachtblok ! Hij ziet niets, hij hoort blijkbaar ook niets, hij denkt niet, hij leeft nauwelijks, hij draait maar rond, als een dansende Derwish ! Maar daar komt Charles al weder aan, hij schijnt er al genoeg van te hebben !

Inderdaad keerde de jongeman weder naar Van den Heuvel terug en zeide op zachten toon :

— Nu wil ik liever wat met je praten, Edward !

— Gaarne tot je dienst ! Ik maak je mijn compliment over je danseresje. Wie was zij ?

— Ik geloof een zekere Miss Boston, verre familie van onzen vriend Vandyke ! Zij danst voortreffelijk !

De beide mannen hadden hun schreden gericht naar een kleine zijzaal, waar eenige rustbanken stonden, en die met drie tot aan den vloer reikende ramen uitkwam op een soort terras, vanwaar men den geheelen achtertuin kon verzien.

Het was er heerlijk koel, en er bevonden zich slechts zeer weinig personen.

Van den Heuvel en zijn secretaris gingen bij een der gesloten vensterdeuren staan, zoodat zij geen gevaar behoefde te loopen, dat men hen zou hooren spreken.

Toen begon de jongeman op zachten toon :

— Weet je waarover ik mij verbaas, Edward ?

— Over de barbaarsche weelde hier in huis ?

— O, neen, dat niet zoozeer, die ken ik wel van de Amerikanen, neen, ik verwonder mij opnieuw over de onnavolgbare wijze, waarop jij, John Raffles, weer je nieuwe rol vervult, die van Nederlandsch staalhandelaar ! Je hebt reeds meermalen een boom over Nederland opgezet, alsof je er geboren en getogen was.

— Ik heb er zeer vaak vertoefd ! antwoordde de Groote Onbekende, want hij was het inderdaad, eenvoudig. Het land heeft mij steeds bijzonder aangetrokken en ik heb mij altijd levendig voor zijn geschiedenis, zijn kunstvoortbrengselen, en zijn waterwerken geïnteresseerd.

— Is het daaraan toe schrijven, dat je zelfs de taal van dat land voldoende spreekt, om je door iederen Nederlander uitstekend te doen begrijpen ?

— Dat is wel mogelijk ! Ik ben van oordeel, dat men een land pas dan goed kan bestudeeren, als men er de taal van kent !

— Wil je mij eens zeggen, waarom je juist de rol van een Willem van den Heuvel wilt spelen ?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde :

— Ik had geen bepaalde voorkeur. Ik wilde slechts als gast in het huis van Vandyke ontvangen worden, en deze vermonning leek mij wel het beste.

— Waartoe dit alles eigenlijk ?

— Om een oog in het zeil te houden !

— Nu nog ? vroeg Charles Brand, de trouwe vriend van den gentleman-inbreker, verrast.

— Ja zeker nu nog, Charles, antwoordde Raffles ernstig.

— Geloof je dan, dat er nog gevaar van de zijde der bende van Het Kwade Oog dreigt ?

— Dat geloof ik ! Het kwaad is niet tot den wortel uitgeroeid, de haard van de ziekte is niet gevonden, het gezwel is niet volkomen uitgesneden, want de Moloch is niet gevangen, en kan zijn geheimzinnig bedrijf ongestoord voortzetten.

— Maar al zijn luitenants op drie na zijn immer gearresteerd ! kwam Charles verbaasd.

— Al waren de andere drie ook nog gevangen dan zou dat voor mij nog niet voldoende zijn ! Het kan een paar dagen, het kan misschien een maand duren, maar vroeg of laat zal de leider een nieuwen staf van medewerkers om zich heen hebben gegroepeerd ! Hij zal de bekwaamsten, de schrandersten onder de bendeleden eenvoudig tot luitenant promoveeren, na een korten proeftijd.

— Maar intusschen zal de heele bende toch gedesorganiseerd zijn ! vervolgde Charles.

— Slechts korten tijd, Charles ! De leiding is onaangetast, het is als met den duizendkoppigen draak, welke pas sterft als men hem in het hart treft.

— Je verwacht dus nieuwe aanrandingen, nieuwe misdaden ?

— Ik zal in ieder geval niet naar Londen terugkeeren, voor ik volkomen zekerheid heb, dat ik te pessimistisch ben geweest, en dat inderdaad 't bestaan van de bende onherroepelijk is vernietigd. Maar zoolang ik dat niet zeker weet, zoolang zal ik blijven strijden tegen den Moloch.

Hij zweeg eenige oogenblikken, beet op zijn lippen en vervolgde :

— Wij tasten nu nog in het duister, maar ik heb mij zelf vast voorgenomen die onderaardsche gang nog eens grondig te onderzoeken, in gezelschap van Busto, mijn braven terrier !

De hond heeft een buitengewoon scherpe lucht, en misschien slaagt hij er wel in, zijn spoor te hervinden. En laten wij nu weder naar binnen gaan, ik geloof, dat zij aan de levende beelden beginnen !

Raffles had goed gezien, want reeds verdrongen zich de gasten in de kleine tooneelzaal, welke zich naast de balzaal bevond, en waar juist voor het eerst het fluweelen scherm terzijde werd geschoven.

De beide vrienden begaven zich naar de kleine zaal en vonden nog juist een staanplaats daar alle stoelen reeds bezet waren.

Zij konden van hun plaats het kleine tooneel zeer goed zien, waar de eerste groep stond opgesteld, beschenen door bengalisch licht.

Het stelde voor „Diana op de jacht“.

De groep stond een paar minuten stil, het scherm ging weder dicht, en een onbedaarlijk applaus barstte los.

Nogmaals schoof het gordijn terzijde, ten einde aan de deelnemers gelegenheid te schenken voor het applaus te danken.

— Het is wel aardig, bromde Raffles tot Charles maar het is zeer ouderwetsch.

— Wat wilde je dan ? vroeg de jonge man lachend, op dit gebied is weinig nieuws te brengen.

— Dan moet men liever niets doen ! hernam Raffles droogjes.

— Je bent niet spoedig te voldoen, Edward, en de dames en heeren hebben zich nogal zoo ingespannen.

— Ja, zij hebben ons een deel van hun kostbaren tijd geschonken, zeide Raffles spottend.

— Een tijd, die zij anders besteden met nietsdoen, met geld verspillen, met kwaad spreken op theekransjes, kortom, met verkeerde dingen. In zeker opzicht is het dus toe te juichen, dat zij levende beelden vertoonen.

— Het schaadt niemand, en op die manier kunnen zij tenminste geen ander kwaad stichten.

— Edward, je bent onverdragelijk, zeide Charles half lachend, half boos, juist toen het scherm voor de tweede maal terzijde werd geschoven en een nieuwe groep zichtbaar werd.

Ditmaal was het een groep naar een schilderij van den beroemden Franschen schilder Fragonard, en de dames en de jonge lieden zagen er werkelijk zeer bekoorlijk uit in hun fantasie

gewaad, herders en herderinnetjes.

Ook zij oogsten veel toejuichingen, maar Raffles haalde de schouders op en bromde :

— Amerikanen moesten geen Bergerettes van Fragonard willen voorstellen — zij missen er de gratie, de subtiële bevalligheid voor, die verstrekt noodzakelijk zijn, om zulk een groep te doen slagen.

— Ik luister niet meer naar je, Edward, zeide Charles onwillig, je zoudt mijn geheelen avond bederven ! Ik vind die jongelui charmant, en er is maar een ding dat mij spijt.

— Laat eens hooren.

— Dat ik niet mee kan doen !

Raffles gaf geen antwoord maar hield zijn blikken gevestigd op Peter Vandyke, die in een hoek van het zaaltje stond en in een zacht gefluisterd gesprek verdiept scheen te zijn met den verloofde van zijn dochter, den inspecteur van Politie Theodor Flannagan.

De jonge man was nog bleek als gevolg van de zware verwondingen, welke de bandieten hem hadden toegebracht, en op dit oogenblik lag er een ernstige uitdrukking op zijn mannelijk gelaat.

Ook de trekken van den Staalkoning vertoonden een zorgelijke expressie.

— Waar zouden zij het toch wel over hebben ? vroeg Raffles op gedempten toon, terwijl hij zich tot Charles wendde.

— Wie bedoel je ? vroeg Charles ik let alleen

op de levende beelden.

— Ik ook, mijn waarde, maar die van mij staan niet op het tooneel. Ik sprak over Vandyke en Flannagan. Zij staan daar in dien hoek, zij hebben volstrekt geen oog voor het tooneel, en zij spreken blijkbaar over gewichtige zaken. Ik ben er zeker van, dat er weer iets ernstigs is voorgevallen, dat de bende weder van zich heeft laten hooren.

— Ik geloof dat je dwaalt, Edward, dat je spoken ziet, zeide Charles hoofdschuddend.

— Misschien hebben die beide heeren het over het huwelijk van Cissy — en dat is gewichtig genoeg en er een ernstig gezicht bij te zetten.

— Een ernstig gezicht, toegegeven — maar niet het gezicht van een doodbidder, zoo ziet onze vriend Flannagan er op dit momen uit.

Charles wendde zijn blik even naar de beide mannen, en lacht zachtjes voor zich heen.

— Ik wil graag alles gelooven, Edward, zeide hij op zachten toon, maar niet dat de Staalkoning en zijn aanstaanden schoonzoon op dit oogenblik in gesprek zijn over de Bende van Het Kwade Oog. Die is dood en begraven, daarvan ben ik overtuigd.

— Ik hoop, Charles dat de naaste toekomst je niet in het ongelijk zal stellen, hernam Raffles op een toon welke Charles onwillekeurig deed opzien.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK III.

DE WAARSCHUWING.

Nog eenigen tijd duurde de levende beelden voort, en na het laatste tafereel stroomden de gasten weder naar de balzaal terug om het afgebroken vermaak weder te hervatten.

Maar Raffles liep regelrecht op den inspecteur van politie toe, die op zijn beurt de balzaal wilde binnentreden, nam hem onder den arm, en vroeg op zachten maar dringenden

toon :

— Alles is toch in orde met mijn vriend Vandijke hoop ik ? Zijn gelaat stond mij niet aan zoo even.

Flannagan scheen een oogenblik te aarzelen, keek den grijsaard met zijn eerwaardigen witten baard even onderzoekend aan, en antwoordde toen met gedempte stem : Ik kan het u wel

zeggen, maar ik verzoek u er althans van nacht over te zwijgen. Morgen zal het toch wel wereldkundig worden; mijn aanstaanden schoonvader heeft zoeven weder eene geheimzinnige waarschuwing gekregen.

— Van denzelfden oorsprong ?

— Ja, van die vervloekte bende, waarvan wij zoo vurig hoopten, dat zij uitgeroeid was.

— In welken vorm kwam die waarschuwing, als ik vragen mag.

— In den vorm van een briefje, hetwelk Vandyke op zijn schrijftafel vond, en dat onder teekend was met het bekende symbool van de ben, een wijdgeopend oog met een verschrikkelijke uitdrukking. Het briefje lag op den vloeiëgger, en werd door een glazen presse-papier op zijn plaats gehouden.

— Maar dan zouden er dus toch nog handlangers van de booswichten onder het personeel moeten zijn, zeide Raffles, ik meende echter dat men ze allen gearresteerd had.

Flannagan haalde de schouders op.

— De man die het briefje neerlegde, behoeft niet noodzakelijk onder het personeel te worden gezocht, zeide hij. Vandyke vond het nog geen uur geleden, toen hij zich even naar zijne werkkamer had begeven, toen was het huis al vol gasten, en al zijn zij allen ter goeder naam en faam bekend, dat was de helft van onze arrestanten ook, voor wij tot de ontdekking kwamen dat zij leden van de bende waren. Ik behoef u niets te zeggen, dat er onder hen personen waren, die ikzelf herhaaldelijk de hand heb gedrukt, en die in de beste kringen plachten te verkeerden.

— De man van het briefje zal dus onder de gasten moeten worden gezocht ? ging Raffles voort.

— Ik weet het niet, mijnheer Van den Heuvel. Ik weet het niet ! antwoordde de jonge inspeceteur met een gebaar van wanhoop

— Waren alle vensters van het vertrek gesloten ?

— Gesloten, en met luiken er voor !

— En de deuren ?

— De tusschendeur, die naar de rookkamer leidt, was niet alleen op slot, maar ook gegrendeld. De deur van de gang echter was alleen maar op slot gedraaid.

— Dan moet de man die het briefje neerlegde,

dus een valschen sleutel hebben gehad ? vroeg Raffles verder.

— Een valschen sleutel of een looper ! antwoordde Flannagan.

— En gij hebt tegen niemand verdenking ?

— Ik verdenk tegenwoordig iedereen ! riep Flannagan verbitterd uit, ik zou in staat zijn het geheele gezelschap zooals het reilt en zeilt in de boeien te sluiten.

— Mij ook ? vroeg de gewaande staalhandelaar lachend.

— U ook, mijnheer Van den Heuvel, antwoordde de inspecteur kortaf, het is vreeselijk om het te moeten zeggen, maar ik durf zelfs mijn beste vrienden niet meer te vertrouwen.

De beide mannen waren onder het spreken de balzaal binnengetreden en dadelijk werd Flannagan door Cissy in beslag genomen.

Raffles bleef een oogenblik in gedachten staan, en nam toen zijne plaats in den hoek weder in om naar het dansen te kijken

Charles zwierde reeds weder met miss Boston door de zaal, en het duurde eenigen tijd voor de jonge man zich weer bij hem voegde.

— Wat kijk je ernstig, Edward, zeide hij op vragenden toon, toen hij weder naast Raffles stond.

— Ik zal je zeggen, waarom Charles ! Je beweerde zoeven dat ik dwaalde, dat ik spoken zag ! Je zeide dat de bende van Het Kwade Oog wel geheel zou zijn uitgeroeid ? Welnu, terwijl jij aan het dansen was, heeft Peter Vandyke eene nieuwe waarschuwing gekregen.

Charles deed verschrikt een stap achteruit en keek Raffles met wijdgeopende oogen aan.

— Dus toch ! stamelde hij, zal er dan nooit een einde aan komen ?

Raffles had de tanden opeengeklemd, en wat hij zeide was onverstaanbaar, maar de jongeman zag aan het gelaat van zijn vriend dat Raffles vastbesloten was den strijd tegen de bende tot het uiterste voort te zetten, al zou het hem het leven kosten.

— Wie zeide het je ? vroeg Charles na eenige oogenblikken.

Flannagan ! antwoordde Raffles. Ik ben er niet de man naar om een verslagen vijand nog te bespotten, maar ik zou je toch wel even willen doen opmerken dat het gesprek tusschen hem en zijn aanstaanden schoonvader toch wel

over iets anders liep dan over den datum van zijn huwelijk!

— Je hebt gelijk, Edward! zeide Charles terwijl hij het hoofd boog.

— Je bent een beter gelaatkundige dan ik, dat is voor de zooveelste maal gebleken.

Terwijl de beide vrienden op zachten toon hun gesprek voortzetten, bereikte de feestvreugde haar toppunt, niemand in de zaal, ook Cissy niet, had er het flauwste vermoeden van dat er in dit huis zooveel weder een geheimzinnige boodschap van de geduchte bende was bezorgd.

Het was ongeveer half één in den nacht, toen het dansvermaak opnieuw werd onderbroken, ditmaal voor het souper, dat in een prachtige zijzaal in denzelfden vleugel was aangericht.

De gasten zaten aan een twintigtal tafels, met 't fijnste damast bedekt, en buigend onder de vracht van de zilveren serviezen en het prachtige kristal.

Raffles en Charles hadden een plaats gekregen aan de tafel, waaraan ook Peter Vandyke, Cissy, Flannagan en de neef van den Staalkoning, Buster Finn, gezeten waren.

En men zat nog geen vijf minuten, of iemand van de gasten roerde het onderwerp aan, dat nog steeds op ieders tong lag, de wandaden van de bende van het Kwade Oog.

Peter Vandyke fronste het voorhoofd, en wisselde een snellen blik met Theodor Flannagan.

Deze trachtte het gesprek een andere wending te geven maar men scheen het er nu eenmaal op gezet te hebben, over dat onderwerp en over geen ander te praten.

— Ik hou het vol, merkte een vriend van den huize op, de bankier Bickstone, een man van zeventig jaar met een volmaakt kaal hoofd, dat wij hier niet zoo vroolijk bijeen zouden zitten als John Raffles, hij mag dan honderdmaal een inbreker zijn, onze politie niet ter hulp was gekomen. Ik wil u volstrekt niet onaangenaam zijn, mijn waarde Flannagan, maar gij zelf zult mij dit toch moeten toegeven.

De jonge inspecteur knikte bevestigend, hoewel blijkbaar met tegenzin, en antwoordde:

— Ik denk er niet aan om het te loochenen, mijnheer Bickstone, ik wil van mijn hart geen moordkuil maken, en eerlijk bekennen, dat ik de

hulp liever van eene andere zijde had ontvangen, maar het zou van mijn kant hoogst onbillijk zijn, als ik den bijstand van dien Londenschen gentleman-inbreker niet waardeerde!

— Mag ik eens wat zeggen? riep plotseling de hooge, kinderachtige stem van Buster Finn, terwijl hij een onnoozel lachje deed hooren, ik geloof niet aan het bestaan van dien Raffles, hij is een fictie, een hersenschim, een boeman om kleine kinderen schrik mee aan te jagen!

Dat gaf een heele opschudding aan de tafel! Allerlei uitroepen van protest weerklonken.

Maar eindelijk klonk de donkere stem van Flannagan boven alle andere uit, die riep:

— Als gij aan het bestaan van John Raffles twijfelt, Buster, dan kunt gij even goed aan het mijne of aan het uwe twijfelen. Ik zeg u, dat ik persoonlijk verscheidene keeren met hem in aanraking ben geweest, terwijl hij zich telkens in een andere vermomming vertoonde.

— Als hij dat deed, hoe wist gij dan dat hij het was? vroeg Finn met een onnoozel lachje.

Flannagan haalde onmerkbaar de schouders op, en antwoordde:

— Daarop kan ik je niet antwoorden, Buster, laat het je genoeg zijn, dat de omstandigheden zoo waren dat een vergissing uitgesloten was.

— Maar als je er dan zoo zeker van was, dat je met John Raffles te maken had, waarom liet je hem dan niet dadelijk arresteeren, ging Finn voort, terwijl hij zijn aanstaanden neef met zijn waterblauwe oogen en half geopenden mond vragend aankeek.

Ook op die vraag moet ik je het antwoord schuldig blijven, kwam de jonge inspecteur, men kan wel zien dat je een vreemde in Jeruzalem bent. Je praat over het arresteeren van John Raffles alsof dat de eenvoudigste zaak van de wereld was. Als je wel eens als politie-beambte met dien man in aanraking was geweest, dan zou je weten, dat John Raffles even ongrijpbaar is als de lucht, en meestal even onzichtbaar ook.

Er vertoonde zich een trek van ongelooft op het bolle bleeke gelaat van Buster Finn, maar hij zeide niets meer en vergenoegde zich er mede, zijn dom lachje te laten hooren.

Raffles had al dien tijd geen woord gezegd, maar met belangstelling de gezichten om zich heen bestudeerd.

Men sprak nog eenigen tijd over het interessante onderwerp voort, maar ongemerkt wist Peter Vandyke het onderhoud een andere baan op te leiden.

Zoodra het souper beëindigd was, begaf men zich weder naar de tamelijk groote zaal waar zoeven de levende beelden waren vertoond.

Hier zouden thans een paar films worden geprojecteerd.

Het fluweelen gordijn was vervangen door een wit scherm, en het projectietoestel was tot meerdere veiligheid van de gasten, in een afzonderlijke, brandvrije cabine opgesteld, waartoe een aparte deur toegang gaf.

Cissy was een groot liefhebster niet alleen van de bioscoop, maar ook van het zelve opnemen en afwerken van films, waartoe ze een onberispelijk ingerichte donkere kamer met alle toebehooren, zooals de beste fabriek ze niet beter zou kunnen verlangen, tot haar beschikking had.

Menigmaal werden er in deze zelfde zaal films vertoond, welke het jongemeisje van vrienden en bekenden opgenomen, of tafereeltjes eener hondententoonstelling, een zwemwedstrijd, een wedren of iets dergelijks.

Thans echter was er een operateur van een bioscoop ontboden, die eenige korte, vermakelijke films op het doek zou projecteeren.

De gasten haastten zich, een goed plaatsje uit te zoeken, want ofschoon de meesten trouwe bezoekers der bioscopen waren, zoo wilden zij toch niet gaarne de gelegenheid verzuimen, een film te zien, welke door de dochter des huizes vervaardigd was, en waarin zij zelf een hoofdrol had vervuld.

Zoodra allen gezeten waren — op enkelen na, waaronder Buster Finn, die verklaarde, dat zijn oogen niet bestand waren tegen het geflikker eener projectielantaarn, en eenige oude heeren, die liever aan hun partijtje poker bleven — ging het licht uit, en straalde de melkwitte bundel licht uit de lantaarn op het doek.

De korte film van Cissy Vandyke had veel succes, en men applaudiseerde lang en geestdriftig.

Daarop volgden twee films van slechts een bedrijf, welke de lachspieren in beweging brachten.

Het werd weder licht — men lachte en klapte, en wilde reeds weer opstaan, ten einde zich naar de balzaal te begeven, en zich daar opnieuw aan het dansvermaak over te geven, toen het eensklaps weder donker werd.

Men geloofde aan een verrassing en nam lachend weder plaats.

De projectielamp wierp haar lichtbundel op het witte scherm.

En eensklaps verschenen daarop bloedroode letters die een zin vormden, welke luiden:

„Peter Vandyke, uw uur zal spoedig slaan! Wee u, als gij het Kwade Oog weerstaat!

Allerwege liet zich kreten van schrik en afschuw hooren.

— Licht! Licht! werd er geroepen.

Maar men kon het licht slechts van uit de kleine kamer, die tot cabine was ingericht, regelen.

Het was nu weder volkomen duister geworden, tot iemand de gordijnen terzijde schoof, welke de danszaal hadden afgesloten, en het licht van de paar kronen, welke men daar brandende had gehouden tijdens de filmvoorstelling, de zaal flauw verlichtte.

Men kon nu ten minste zien.

De heeren liepen druk door elkaar, vloekend en opgewonden, de dames lieten zenuwachtige gillen hooren en enkelen waren van schrik flauw gevallen.

Maar toen klonk boven het rumoer het kinderachtig gelach van Buster Finn, die met zijn hooge stem riep:

— Wat is dat nu voor een flauwe grap, Cissy!

— Ik vrees, dat het geen grap, maar bittere ernst is, mijnheer Finn! liet een andere stem zich hooren, die toebehoorde aan den Hollandschen staalhandelaar Van den Heuvel. Wij moeten dadelijk eens in de cabine gaan zien. Als de operateur maar niet ontsnapt is.

Zonder te wachten op antwoord, snelde Raffles de zaal uit, op de hielen gevolgd door Charles en eenige andere heeren, waaronder ook Flannagan.

Zij ijlden de danszaal door, kwamen op de gang, en stonden nu voor de deur van de cabine, waar het projectietoestel stond.

Raffles opende de deur.

In het kleine hokje was het volkomen duister, behalve aan den kant van het toestel, waar de koolspitsen schel door 'n reet van de achterzijde van het lampenhuis flikkerden.

Een blik door het kleine venstertje in den voorwand waardoor de lichtbundel van de lamp ging, overtuigde Raffles dat de film met het dreigende opschrift nog altijd draaide.

Hij zette op den tast den motor af, die de filmband voorbij de opening van het projectietoestel bewoog, en schakelde tegelijkertijd het booglicht uit.

Een der heeren had een lucifer afgestroken, en slaakte een kreet van schrik.

Zijn voet had tegen een zacht voorwerp gestooten, en het zwakke licht van den lucifer onthulde hem den haard daarvan—het was de operateur, die bewusteloos op den vloer lag uitgestrekt.

Flannagan had den schakelaar van het elektrische licht gevonden en knipte om.

Het kleine hokje werd nu helder verlicht.

Raffles had de filmtrommel teruggedraaid en uit het toestel genomen.

Hij hield den filmband tegen het licht en zeide ernstig :

— Het opschrift is duidelijk te lezen, al is het nu natuurlijk zeer fijn !

— Maar wie is de schurk die het deed ! riep een der heeren woedend.

— Ja wie ? herhaalde Raffles hoofdschuddend. Een sluw en een stoutmoedig man, daar kunt gij zeker van zijn ! Hij is hier binnengedrongen, terwijl de operateur zich gereed maakte alles op te bergen, wat hij vannacht gebruikt had, denkkelijk gemaskerd, en heeft den man met een doek met chloroform bedwelmd. Hij had deze kleine trommel met de film bij zich en bevestigde haar snel op de spil, waarna hij het licht in de zaal weder doofde, en den motor van het projectietoestel in werking bracht ! Dat alles behoeft niet langer dan vijftien seconden geduurd te hebben !

— Ja, zoo zal het zich wel hebben toege dragen, zeide Flannagan op somberen toon. De man die het deed, moet van de plaatselijke gesteldheid van dit huis goed op de hoogte zijn geweest, dat is zeker ! Nu, ik vrees, dat het weinig zal geven, of wij nu dadelijk een onderzoek instellen ! Alles was donker.

— Maar de man moet toch gezien zijn, terwijl hij de danszaal doorliep ! liet nu de stem van Charles Brand zich hooren.

— Alleen, als hij uit de zaal, waar wij allen naar de films zaten te kijken, gekomen is ! zeide Flannagan. En dan moeten er nog bedienden ook in de zaal geweest zijn ! Maar niemand zegt ons, dat het iemand van de toeschouwers is geweest.

— Dat ben ik met u eens, zeide Raffles. De man kan evengoed onder het bediendenpersoneel te vinden zijn.

Hij had zich onder het spreken over den bewusteloozen operateur gebukt, en aan diens lippen geroken.

— Ja, voor zoover ik er verstand van heb, is het chloroform ! zeide hij. Misschien kan de man u wel wat mededeelen, mijnheer Flannagan, wanneer hij uit zijn bewusteloosheid ontwaakt, maar ik betwijfel het sterk ! Degeen die dit stoute stukje heeft uitgehaald, is er niet de man naar, om zijn zaken half te doen, en zijn gelaat te toonen.

De bewusteloze man werd voorzichtig naar een der logeerkamers gedragen, waar een geneesheer, die zich onder de gasten bevond, zijn zorgen aan hem wijdde.

De goede stemming was echter verdwenen, dit feest had nu waarlijk geen doel meer !

Want dit was nu wel duidelijk, ondanks alle optimisme bestond de Bende van het Kwade Oog nog wel degelijk.

Zoo spoedig zij het met eenig fatsoen konden doen, namen de gasten afscheid.

Een bom die midden tusschen hen gevallen ware, zou niet meer ontsteltenis hebben kunnen veroorzaken.

Met tranen in de oogen zag Cissy hen heengaan boven aan de trap staande, terwijl haar vader zich met eenige detectives onderhield, die ondanks hun aanwezigheid niet hadden kunnen beletten, dat zulk een ongehoorde daad straffeloos kon worden gepleegd.

Toen eindelijk allen waren heengegaan en Cissy zich naar haar kamer terugtrok deed zij een zeer merkwaardige ontdekking.

Bij het uittrekken van haar baljapon vond zij op haar corsage gespeld een zeer klein stukje papier.

Zij vroeg zich vruchteloos af, hoe het daar

gekomen kon zijn, ontvouwde het haastig, en las met groote oogen van verbazing:

„Hebt geen vrees! Raffles waakt!”

Met een onuitsprekelijk gevoel van verlich-

ting en alsof er een looden gewicht van haar borst gewenteld werd begaf het jonge meisje zich ter ruste.

HOOFDSTUK IV.

DE GANG.

De politie was reeds een vollen dag bezig met het verhoor van de gearresteerde luitenants van den Moloch, maar het resultaat mocht droevig worden genoemd!

Niemand wilde iets verraden, en niemand kon het!

Alle strikvragen stuitten af op hun onwil, of hun machteloosheid om te antwoorden.

Niemand kende den Moloch, niemand kon zelfs vermoeden wie hij was, en evenmin wist iemand hoe hij, in den verborgen hoek van het vertrek achter het scherm kwam.

Een hunner deelde mede, dat eens een luitenant het gewaagd had naar dit geheim onderzoek te doen, en twaalf uur later was hij een lijk!

Raffles had dit resultaat wel voorzien, daar hij de voortreffelijke organisatie van de bende kende.

Hij had zich voorgenomen met Charles de gang te gaan onderzoeken, waarvan de politie thans het geheim had doorgrond, dank zij zijn tusschenkomst, en hij wilde nu zijn besluit zoo spoedig mogelijk ten uitvoer brengen.

Als Willem van den Heuvel had hij met Charles zijn intrek genomen in het Willington Hotel, maar hij begreep dat het ondoenlijk zou zijn, zijn onderneming vandaar te beginnen.

Hij wendde dus een zakenreis voor en toog met Charles naar de kleine woning, in een der volksbuurten, waar zij reeds eenige weken als eenvoudige vertalers en copi-isten hadden geleefd.

Zij vonden daar den trouwen chauffeur James Henderson, die er met Busto, den schranderen Ierschen terrier van Raffles, met 'n onverstoorbare gelijkmoedigheid de wacht had gehouden.

Henderson verwelkomde Raffles met een blijdschap, welke hij niet verborg en wat Busto betreft, het dier was eenvoudig gek van vreugde en sprong als dol tegen zijn meester op.

Het behoeft geen betoog, dat Raffles en Charles zich tijdens hun weg naar dit huis, op een duistere plek achter een schutting hadden vermomd.

Raffles streelde den fraaiën hond vriendelijk over zijn kop en zeide:

— Ja, Busto, er is werk voor je! Je gaat aanstonds met den baas mee!

— Kan mylord van mijn diensten geen gebruik maken? vroeg Henderson, terwijl hij zijn trouwhartige oogen op het gelaat van den Grooten Onbekende vestigden.

Raffles keek den reus glimlachend aan en zeide:

— Ik kan het mij wel voorstellen, dat je je hier een weinig verveelt, beste James. Nu, wij kunnen wel een makker op dezen tocht gebruiken, wie weet is er wel gevaar aan verbonden.

— Dat hoop ik van harte, mylord! riep Henderson met schitterende oogen uit. Het is waar, mijn spieren beginnen hier wat te ver-slappen, en ik heb soms zulk een raar kriebelend gevoel in mijn handpalmen, zooals altijd, wanneer ik er een langen tijd geen schurk in heb gehad!

— Dan vrees ik dat je ditmaal nog niet je schade zult kunnen inhalen, James! kwam Charles lachend, want ik geloof niet, dat wij iemand zullen ontmoeten! Wat denk jij er van, Edward?

— Dat lijkt ook mij niet waarschijnlijk! antwoordde Raffles. Maar in ieder geval moeten wij er toch rekening mee houden. Wij zullen ons behoorlijk wapenen.

— Wanneer zullen wij gaan? vroeg Charles die brandde van ondernemingslust.

— Het is nu bijna middernacht, wij zullen aanstonds maar gaan!

— Hoe zullen wij de gang binnendringen, van den kant van het huis, of van de Hudson-

zijde ? vroeg Charles.

— Ik zou er de voorkeur aan geven, door het huis de onderaardsche tunne te bereiken, maar ik vrees, dat het op dit oogenblik nog bewaakt wordt. Vanavond tenminste bevond er zich nog een post.

De drie mannen hadden spoedig de noodige toebereidselen gemaakt en om half een verlieten zij het huis en richtten hun schreden naar de Hudsonkade.

Het was een donkere nacht, en dat kwam hun plannen goed te stade.

Het duurde niet lang of zij hadden een kleine roeiboot gevonden, die uitstekend voor hun doel geschikt was.

Behoedzaam werd het kleine vaartuig losgemaakt, de drie mannen begaven zich met Busto aan boord zonder eenig gerucht te maken en Henderson stootte het vaartuigje met een boothaak af.

Zij lieten zich eenigen tijd door den stroom voortdrijven, tot het geluid van de plassende riemen niet meer door den rechtmatigen eigenaar zou kunnen worden gehoord, en roeiden toen zoo snel zij konden voort.

Het geluk was hun gunstig, want zij werden niet door de rivierpolitie opgemerkt.

Nadat Henderson een kwartier geroeid had, gaf Raffles met zachte stem het bevel, weder op de kade aan te houden.

Zijn scherp oog had een donkere plek gezien, donkerder nog dan de kademuur, dat moest de ingang van de riooltunnel zijn.

Voorzichtig roeide Henderson verder om met zijn riemen zoo weinig mogelijk geraas te maken, waarvan Charles de dollen met touw omwikkeld had, om het knarsen van het ijzer te voorkomen.

Spoedig lag de roeiboot ter hoogte van het ijzeren hek, dat den ingang van de tunnel afsloot.

Een oogenblik had Raffles gevreesd dat hij ook hier politiebewaking zou aantreffen, maar deze vrees bleek gelukkig ongegrond.

Het was hoog water, en toen Raffles op een der roebanken ging staan, kon hij gemakkelijk het slot van het hek bereiken.

Het bleek echter stevig gesloten te zijn, hetgeen misschien de afwezigheid van de politie verklaarde.

De loopers moesten dus ter hulp komen, en er moest vlug gehandeld worden, want op de donkere rivier voeren nog onophoudelijk kleine en groote schepen voorbij.

Wel was het slot stevig, maar voor Raffles leverde het weinig moeilijkheden op, binnen een halve minuut had hij het weten te openen.

Henderson had het bootje reeds aan een ring gemeerd, en vlug als katten vlogen de drie mannen nu door het gat naar binnen.

Het hek werd weder gesloten, en de drie mannen door den hond gevolgd, gingen op den tast de tunnel in, daar zij nog geen licht durfden maken, dat op het water stellig aanstonds zou zijn gezien.

Het duurde niet lang of de tunnel maakte een flauwe bocht en nu konden de zaklantaarns zonder gevaar aangeknipt worden.

Raffles en zijn metgezel hadden zorgvuldig den eenen wand van de tunnel gevolgd, en dit bleek geen onnoodige voorzorg, want in het midden stroomde een soort modderriviertje, waaruit een allesbehalve frissche reuk opsteeg.

Nu en dan kwam de zwak glanzende bovenzijde van de rioolbuis te zien, die hier bijna anderhalven meter in doorsnede mat!

Na ongeveer 7 minuten te zijn voortgelopen, bereikten de drie mannen den zijgang, waardoor de Moloch zich eenige dagen geleden in veiligheid had weten te brengen.

— Hoe komt het eigenlijk, dat de menschen van den reinigingsdienst nooit in deze gang zijn doorgedrongen, en het geheim aan het andere uiteinde hebben ontdekt, vroeg Charles.

— De oplossing zal wel heel eenvoudig deze zijn, mijn jongen, zij hadden volstrekt geen reden om die ging binnen te gaan, want er ligt hier geen buis! Bovendien zal zij aan de andere zijde wel op een of andere wijze afgesloten zijn.

Raffles wilde nog iets zeggen, toen Busto eensklaps hevig begon te niezen.

Charles stond verbaasd stil en vroeg ongerust:

— Wat scheelt den hond? Het lijkt wel of hij aamborstig is geworden!

Raffles antwoordde niet, maar richtte het licht van zijn lamp op den hond die nog steeds voort nieste en bukte zich toen, knielde neder, zette zijn lamp op het smalle voetpad, dat uit klinkers bestond en onderzocht dit met behulp

van zijn vergrootglas.

Na eenige oogenblikken richtte hij zich weer op en zei op korten toon slechts dit enkele woord :

„Peper !”

— Wat bedoel je in 's hemelsnaam, vroeg Charles verwonderd. Hoe kan de hond hier peper in zijn neus hebben gekregen ?

— Heel eenvoudig, Charles ik heb je al eens gezegd, dat de Moloch een zeer sluw man is ! Hij heeft er rekening mede gehouden, dat hij wel eens onverhoeds de vlucht zou moeten nemen, en hij heeft altijd een zakje met peper bij zich gedragen waarvan je het doel nu wel zal duidelijk zijn.

— Ik moet bekennen . . .

— Maar lieve hemel, Charles het is toch zoo eenvoudig ! Heb jij ooit gehoord van een hond die zijn lucht behoudt, als men hem peper te snuiven geeft ? Een man die vlucht, en een zakje peper achter zich leeg strooit, kan er zeker van zijn, dat zelfs de beste speurhond zijn spoor bijster zal raken.

— Maar straks nieste de hond toch nog niet !

— Dat bewijst natuurlijk alleen, dat de peper niet overal is neergestrooid, maar voor ons blijft de uitwerking hetzelfde, want Busto ruikt op het oogenblik niets meer. ! Dat spijt mij, want ik had er half en half op gerekend, dat hij de lucht van den gevluchten bandiet zou vasthouden ! Nu, laten wij ons onderzoek maar voortzetten.

De drie mannen vervolgden nu hun weg, en gelukkig bedaarde het niezen van den hond spoedig.

Het schrandere dier scheen te hebben gemerkt, waaraan hij zijn niesbui had te danken gehad, en liep nu met hoog opgeheven kop verder.

Ongeveer 5 minuten later bereikten zij de plek waar de Moloch door het ontsteken van een dynamietpatroon de tunnel had doen instorten.

De plek was thans door zware balken geschraagd, en de drie mannen gingen voorzichtig verder.

Plotseling werd hun het verder gaan belet door een steenen muur.

— Wij kunnen niet verder ! riep Charles teleurgesteld uit.

— Ik denk, dat wij hier zijn genaderd aan den kelder van het eenzame huis, vanwaar onze geheimzinnige vijand met een lift naar de kamer der bijeenkomsten steeg, gaf Raffles te kennen.

— Dus deze muur zou kunnen bewegen, mylord ? vroeg Henderson.

— Daar ben ik zeker van, James ! antwoordde Raffles. Het heeft echter volstrekt geen nut naar het mechaniek te zoeken, dat deze muur doet bewegen, want in dat huis zullen wij stellig niets anders vinden dan ten hoogste een paar agenten. Laten wij terugkeeren.

De drie mannen hadden zich reeds weder omgekeerd toen Charles zich bukde en een klein voorwerp opnam, dat hij op den grond van de gang had gevonden.

— Wat heb je daar ? vroeg Raffles.

— Ik zou zeggen een stukje zwart gaas of taf !

— Laat eens zien, zeide Raffles, terwijl hij het stukje goed van Charles aannam.

Hij hield het in het schelle licht van zijn krachtige zaklantaarn, draaide het om en om, en riep toen opgewonden uit :

— Dat is van dezelfde stof gemaakt als de taf, welke de vluchteling over het hoofd had getrokken. Hij heeft die hier zeker aanstonds afgezet, en bij zijn overijlde vlucht is er een klein stukje aan een vooruitstekenden steen blijven hangen ! Vrienden — onze tocht is dus niet tevergeefs geweest ! Busto zal morgenochtend weder evengoed ruiken als altijd — en nu wij dit stukje goed hebben, dat den vluchtenden bandiet zonder twijfel heeft toebehoord — nu is nog niet alles verloren ! — Integendeel, onze kansen staan uitstekend !

Raffles bergde het stukje gaas zorgvuldig in zijn binnenzak, en de terugtocht werd aangevaard.

De drie mannen bereikten spoedig weder de riooltunnel, doofden het licht hunner lantaarn bij de kromming daarvan en hadden na eenige minuten het ijzeren hek weder bereikt.

Zij lieten zich snel in de boot afzakken, die gelukkig door niemand was opgemerkt, Raffles sloot het hek, het touw werd losgemaakt, en

Henderson roeide de boot terug naar de plek waar de drie mannen haar hadden gevonden.

De eigenaar had het sloopje volstrekt niet

gemist — en hij zou wel nooit te weten komen, welke zonderlinge reis zijn roeiboort dien nacht had volbracht.

Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK V.

BUSTO HEEFT EEN ONTMOETING.

Reeds den volgenden dag hadden Raffles en Charles hun rol als Van den Heuvel en zijn secretaris hervat.

Maar thans had nog een nieuwe gast met hen zijn intrek in het Washington Hotel genomen.

Die gast luisterde naar den naam van Busto.

Eigenlijk moesten alle honden den geheelen dag opgesloten blijven in den kennel die bij het hotel behoorde, maar met behulp van een paar flinke fooien wist Raffles te bewerken, dat men den hond het meerendeel van den tijd bij hem duldde.

Het was ongeveer 2 uur in den middag, na de lunch, toen Raffles en Charles zich kleeden teneinde een bezoek te gaan brengen aan den Staalkoning en zijn dochter, en daar te vernemen hoe de zaken stonden.

In de ochtendbladen hadden zij reeds kunnen lezen, dat, zooals Raffles wel verwacht had, de operateur onverwachts van achteren was aangegrepen, en den doek met de bedwelmende stof reeds op zijn mond voelde, nog voor hij zelfs een kreet had kunnen slaken.

Hij had bijna onmiddellijk het bewustzijn verloren, nadat hij er met groote moeite in geslaagd was zijn hoofd een weinig terzijde te draaien, en een man te zien met een zwart half masker voor.

Van dat oogenblik af wist hij niet meer wat er met hem geschied was.

Het onderzoek van de detectives bleek volstrekt geen resultaat te hebben opgeleverd — en het gevolg was, dat de onrust weder opnieuw post vatte in de gemoederen der bevolking van

New-York.

Alvorens het hotel te verlaten had Raffles Busto bij zich geroepen, en hem lucht gegeven aan het stukje zwart gaas.

De hond snuffelde er eenige oogenblikken aan, en keek Raffles met zijn schrandere oogen aan, alsof hij wilde zeggen, dat het nu wel voldoende was.

Raffles nam het dier aan de lijn, en de twee vrienden gingen het prachtige hotel uit, een der grootste van New-York en waarschijnlijk van de geheele wereld, met ruim 900 kamers, ieder voorzien van een badkamer.

Zij liepen eenigen tijd zwijgend naast elkaar, ieder in zijn eigen gedachten verzonken en bijna zonder het te merken hadden zij het fraaie Central-Park bereikt, waar het op dit oogenblik reeds vrij druk was.

Er waren niet alleen veel wandelaars, maar op den prachtigen breeden rijweg bewogen zich ook tal van auto's en fraaie equipages.

Eensklaps begon Busto onrustig te snuffelen, met den kop naar den grond gebogen, en trok hij Raffles voort naar het midden van den rijweg, waar het op dit oogenblik gevaar genoeg was.

Het dier scheen in een bepaalde richting te willen gaan, en hield den kop onophoudelijk naar den grond gebukt.

Slechts nu en dan week hij met een schuiven sprong terzijde, als er een auto wat al te dicht langs hem heen streek, maar dan begon hij aanstonds opnieuw te snuffelen.

Charles was op het voetpad gebleven, en keek vandaar in groote spanning toe.

Het was duidelijk, dat de hond eenig spoor

rook, maar de jonge man vroeg zich af hoe dat mogelijk was te midden van dit drukke verkeer.

Plotseling rukte Busto zoo woedend aan de lijn, dat de ring brak, die aan zijn halsband bevestigd was.

De hond snelde toe op een auto, een prachtige, lichtgrijze wagen, die in snelle vaart naderde.

Het scheelde niet veel, of het dier had zich door het groote gevaarte laten overrijden!

Het sprong nijdig blaffend op en trachtte de auto bij te houden.

In den wagen waren, behalve den chauffeur, zes heeren gezeten, die in een levendig gesprek met elkander verdiept waren.

Zij schenen zelfs geen acht te slaan op den kleinen terrier, en de chauffeur dacht er niet aan, zijn vaart te matigen.

Eenige oogenblikken kon de hond de snelle auto bijhouden, maar na enkele seconden moest hij het opgeven.

Hij bleef stilstaan, met hijgende flanken, om den wagen na te zien, en keerde toen met den staart tusschen de beenen, alsof hij zich schaamde, naar zijn meester terug.

Raffles had zich naar het voetpad begeven, en zich bij Charles gevoegd, en beiden keken met alle aandacht naar den hond, en naar de auto, waartegen het dier zoo woedend was opgesprongen.

Toen Busto was teruggekeerd, maakte Raffles de lijn weder vast, en streelde den hond liefkozend over den ruigen kop.

— Je kunt ook geen auto in zulk een vaart bijhouden! zeide hij vriendelijk! Dat kan niemand van je vergen! Maar je hebt mij niettemin een grooten dienst bewezen, een dienst, die wel een pond heerlijke worst waard is!

Raffles wendde zich met schitterende oogen tot Charles en vroeg:

— Heb je soms die heeren herkend?

— Twee slechts! De auto reed ook zoo snel!

— Wie waren het?

— De een was Flannagan, en de ander zijn aanstaande neef, die idioot van een Buster Finn.

— Ja, hen heb ik ook herkend, en bovendien nog twee anderen, de heeren Chesterton en Brain, twee vrienden van Flannagan. De auto behoort aan Brain. Er is voor mij geen twijfel mogelijk, of daareven is ons de auto voorbij-

gereden, die zeven heeren bevatte, waarvan er één de Moloch moet zijn geweest!

— Ben je daar zoo vast van overtuigd? vroeg Charles.

— Ik zou eerder twifelen aan mijn eigen verstand dan aan het instinct en de reukzin van Busto! Ik zeg je dat een van die zeven mannen de langgezochte, geheimzinnige chef van de Bende van Het Kwade oog moet zijn! De vraag is nu maar: wie van de zeven? Flannagan? Dat is onmogelijk — de bandieten hebben hem pas kort geleden bijna vermoord! Finn? Het denkbeeld alleen, dat die leeghoofdige, fatterige, met zich zelf ingenomen gek aan het hoofd van zulk een bende zou kunnen staan, doet mij lachen! Chesterton of Brain? Waar het aan den dag is gekomen, dat zelfs hooggeachte leden der maatschappij tot de bende bleken te behooren, zou ik er mijn hand niet gaarne voor in het vuur durven steken, dat zij het niet zijn!

— Blijven over de drie mannen, die wij niet herkend hebben! zeide Charles die aandachtig had geluisterd.

— Natuurlijk. Maar het is niet onmogelijk uit te vinden wie zij waren. Wij hebben daartoe slechts te onderzoeken, wie de mannen geweest zijn, die hedenmorgen een autorit door het Central Park hebben gemaakt in gezelschap van Flannagan en Finn. De chauffeur zal wel de chauffeur van Brain zijn geweest...

— Hoe komt het eigenlijk dat Busto al begon te snuffelen, nog voor de auto de plek bereikt had, waar het dier stond?

— Daar is maar een enkele verklaring voor — de auto moet al eenige keeren zijn rondgereden, en deze plek hebben gepasseerd!

— En dat zou voor Busto voldoende zijn geweest...?

— Ruimschoots voldoende. Eén ding spijt mij echter geducht!

— Wat dan?

— Dat ik den hond heb medegenomen in mijn hoedanigheid als Willem van den Heuvel!

— Hozoo?

— Wel, de heeren die in de auto zaten, zullen wel niet blind zijn geweest, en gezien hebben, hoe Busto zich losrukte en op de auto toestormde. Zij moeten mij ook hebben herkend, en mij met het einde van de hondenlijn in de hand hebben

zien staan ! En daar de Moloch geen domkop is, zal hij waarschijnlijk zijn gevolgtrekkingen wel hebben gemaakt !

— Ja, daaraan zou je wel eens gelijk kunnen hebben, zeide Charles nadenkend. Het zou inderdaad beter zijn geweest, als je hier in je vermomming als copiïst gekomen waart !

— Nu, er is niets meer aan te doen, en wij zullen goed moeten opletten — dat is alles ! Wij zullen beginnen, met een nauwkeurig onderzoek in te stellen naar alle personen die in de auto hebben gezeten. Ons veld van onderzoek is gelukkig niet groot, en binnen enkele dagen kunnen wij heel wat hebben ontdekt ! Wij zullen het werk verdeelen, dan gaat het eens zoo vlug !

— Je zult toch zeker Flannagan op de hoogte stellen van je vermoedens ?

Raffles dacht even na alvorens te antwoorden :

— Als ik dat doe, begeef ik mij in moeilijkheden en zal mijn rol als Hollandsch staalhandelaar moeten laten varen ! Onze jeugdige inspecteur zou met het volste recht de vraag kunnen stellen, hoe die Van den Heuvel er eigenlijk toe komt, zich op die manier in zulke zaken te mengen. Ik weet niet, hoe het komt, maar ik heb den indruk gekregen, dat hij het al wat vreemd vond, dat ik bij het vinden van het bewusteloze lichaam van den operateur in zijn cabine zoo goed ingelicht bleek te zijn omtrent het gebruik en de uitwerking van chlo-roform ! Wij moeten voorzichtig zijn !

— Misschien is het hem langs anderen weg wel mede te deelen ! Wie weet, welke kostbare inlichtingen hij zou kunnen verschaffen ! Hij moet toch veel, zoo niet alles afweten van de personen die den rit met hem gemaakt hebben ! En in ieder geval kan hij hun namen noemen !

— Dat is zoo ! Wij zullen hem die namen wel ontlokken zonder dat het argwaan baart ! Laat ons maar dadelijk naar het hotel terugkeeren, want ik brand van verlangen om aan het werk te gaan !

De twee vrienden verlieten het Central Park, riepen een huurauto aan, en lieten zich weder naar het hotel terug rijden.

Raffles trad zijn logeervertrek binnen, na den hond naar zijn hok te hebben laten brengen, maar op den drempel stond hij onbewegelijkstil.

— Wat is er ? vroeg Charles die hem gevolgd was, nieuwsgierig.

— Er is hier gesnuffeld ! antwoordde Raffles op gedempten toon.

Charles kon volstrekt niets bijzonders aan het vertrek zien, maar hij wist wel, dat het geoeffende, wantrouwende oog van Raffles aan schijnbaar onbeteekenende kleinigheden, die aan ieder ander ontsnapt, kon zien, of men een ongevraagd bezoek aan zijn kamer had gebracht.

Hij wist hier en daar iets neder te leggen, een boek, een dagblad, een doosje sigaretten, dat daar zoo maar toevallig scheen te zijn neder-geworpen, en hij zag met een opslag, of het voorwerp was opgenomen of verschoven, al was het maar een paar millimeters.

Hij trad langzaam binnen, door Charles op den voet gevolgd.

Aanstands ging hij op het kleine schrijfbureau toe, dat in een hoek van het vertrek dicht bij een der ramen stond.

Zonder de voorwerpen aan te raken die zich daarop bevonden, bukte Raffles zich teneinde het bureau zorgvuldig te onderzoeken.

Na enkele minuten richtte hij zich weder op en zeide op vasten toon :

— Het is zooals ik dacht — men heeft deze kamer doorzocht.

— Maar daar moet dan aanstands onderzoek naar gedaan worden ! riep Charles opgewonden uit, zal ik de bedienden en de kellners onder-vragen, den gerant of den oberkallner.

Raffles haalde de schouder op en antwoordde :

— Dat zou tot niets dienen, wie het gedaan heeft ligt natuurlijk op het kerkhof !

— Maar met welk doel deed men het ? ging Charles voort, het moet gedaan zijn in den korten tijd die er verlopen is sedert wij het lokaal hebben verlaten ?

— Ik ben er zelfs van overtuigd, Charles dat het geschied is na het oogenblik waarop wij de grijze auto in het Central Park hebben gezien, hernam Raffles kortaf.

— Maar dan kan het nauwelijks een half uur geleden zijn !

— Welnu — wat zou dat ? Heeft men aan vijf minuten niet genoeg om de kamer te door-zoeken van een man die men wantrouwt en wiens indetiteit men vaststelt ?

Raffles had dit laatste met gebalde vuisten en samengetrokken wenkbrauwen gezegd, en het was duidelijk te zien dat deze ontdekking diepen indruk op hem had gemaakt.

Hij liep het vertrek met groote stappen op en neer, sprong plotseling naar de gangdeur, en rukte ze open om een blik in de gang te werpen.

Heel aan het einde daarvan zag hij de panden van een kellersrok snel om een hoek verdwijnen.

Hij stampvoette driftig, uitte een gesmoorden vloek, en snelde de gang af — juist bijtijds om te zien hoe de kellner op de lift was gestapt en naar beneden suisde.

Hij keerde op zijne schrede terug, trad de logeerkamer weer binnen, sloot de deur, en hing zijn zakdoek over het sleutelgat.

Hij nam Charles terzijde, en fluisterde hem toe :

— Ik geloof dat mijn dagen als Van den Heuvel in dit hotel nu wel geteld zullen zijn, wij behoeven er niet langer aan te twijfelen, ik word gewantrouwd en bespied !

— Waardoor kont dat zoo eensklaps ? vroeg Charles met gedempte stem, zeer ongerust door hetgeen er was voorgevallen.

— Het komt mij nog al eenvoudig voor, Charles het is juist zoo gegaan als ik dacht — de man in de auto, die aan het hoofd staat van de bende, heeft zoeven mij en mijn hond herkend ; hij heeft zijn gevolgtrekkingen gemaakt ; hij heeft begrepen dat Busto zich niet zoo maar voor de grap losrukte en op de auto toevloog, en hij heeft zich zekerheid willen verschaffen. Hij is zoo spoedig mogelijk uitgestapt, en hij heeft per telefoon of wie weet op welke geheimzinnige wijze een zijner handlangers in dit hotel bevel gegeven om de kamer van Willem van den Heuvel te doorzoeken. Ik zag zoeven een kellner haastig wegloopen — je weet dat hier een personeel van zes honderd man is ! — dien ik tot mijn leedwezen niet herkend heb, maar ik ben er van overtuigd, dat die man er wel meer van weet.

— Maar hij heeft hier niets kunnen vinden dat ons compromitteren kan !

— Maar ook niets, waaruit mijn hoedanigheid als Willem van den Heuvel blijkt, en dat moet wel zeer verdacht lijken !

— Waarom !

— Wat een vraag ! Een man als Van den Heuvel heeft natuurlijk een geweldige correspondentie, hij heeft naamkaartjes, een pas, briefpapier met zijn firmanaam, weet ik wat al niet meer ! Ik heb geen tijd gehad mij dit alles aan te schaffen en daarom is er hier ook niets van te vinden.

Charles had zwijsend geluisterd.

Hij begreep nu ook wel dat er ernstig gevaar dreigde.

Hij begreep nu ook wel dat er ernstig gevaar dreigde.

Maar eensklaps hief hij het hoofd op en zeide :

— Als de redeneering juist is, dan moet het bevel tot het onderzoek in deze kamer zeer spoedig zijn gegeven, nadat wij de auto uit het oog hadden verloren.

— Dat spreekt van zelf.

— Welnu, dan moet de Moloch de eerste geweest zijn, die uit de auto is gestapt, en om dat te kunnen doen moet hij natuurlijk verzocht hebben hem ergens af te zetten.

— Je hebt gelijk, Charles ! Dat is een goede inval ! Natuurlijk had hij haast om zijn bevel te geven, en hij zal dus Brain verzocht hebben, de auto te laten stoppen ! Alles is dus gelukkig nog niet verloren, en wij zullen dadelijk aan het werk gaan.

— Moet James niet gewaarschuwd worden ?

— Ja, wij zullen aanstonds naar hem toe gaan ! Zijn hulp is onontbeerlijk !

De twee mannen verlieten het vertrek weder, sloten de deur af, en brachten den sleutel aan de juffrouw, die in een soort loge voor een onmetelijk groot bord gezeten was, dat met kamersleutels behangen was.

Busto werd weder bevrijd, en Raffles en Charles verlieten het hotel.

Zij keken goed uit hun oogen teneinde zich te vergewissen dat zij niet werden gevolgd, en riepen pas op een tien minuten gaans van het hotel een auto aan.

Raffles gaf den chauffeur den naam van de straat op waar zich het kleine huis bevond, zond bij het begin van die straat den chauffeur weg, en legde met Charles het overige van den weg te voet af.

Maar niet, dan nadat zij zich weder deugdelijk overtuigd hadden dat de chauffeur werkelijk was weggereden.

Zij vonden James thuis, en brachten den reus met enkele woorden op de hoogte van den toestand. Terwijl dit gebeurde had Busto onrustig rondgesnuffeld en eindelijk trok dit de opmerkzaamheid van zijn meester.

— Wat doet de hond vreemd! zeide hij, toen hij zijne mededeeling geëindigd had.

Inderdaad, de terrier snuffelde in alle hoeken en gaten, en liet een zacht gebrom hooren, dat tamelijk dreigend klonk.

Hij doet juist alsof hij een vreemdeling had geroken, heb je soms het huis verlaten, James ?

— Ja, Mylord, gedurende een half uur!

— Het was misschien beter geweest als je dat niet gedaan had, zeide Raffles op ernstigen toon.

Henderson zette groote oogen op.

— Maar Mylord, gij hebt mij toch zelf gelast om boodschappen te doen!

— Een boodschap? herhaalde Raffles, terwijl hij een paar stappen achteruit deed, welke boodschap meen je, vriend.

— Wel, gij hadt mij toch telefonisch bevolen om dadelijk nieuwe banden te laten maken op de voorwielen van onze auto en persoonlijk toe te zien dat het goed gebeurde, hernam Henderson, nu zelf ten hoogste verbaasd.

Raffles bromde iets onverstaanbaars om zich heen, wisselde een snellen blik met Charles en wendde zich toen weder tot Henderson met de vraag:

— Was het mijn stem die door de telefoon klonk.

— Wel zeker, Mylord! antwoordde de reus, ontdaan door de uitdrukking op het gelaat van zijn meester.

— Dan moet men haar voortreffelijk hebben nagebootst — want ik heb volstrekt niets gelast.

Henderson begon te beven als een schooljongen die kattenkwaad heeft uitgehaald, en stamelde:

— Ik zou er een eed op durven doen, Mylord, dat U met mij sprak. Ik kon geen achterdocht koesteren, want er was immers reeds afgesproken dat wij de voorwielen van de tweede hands-auto, welke wij te Washington gekocht hadden, van nieuwe banden zouden voorzien.

Raffles trad op den chauffeur toe, legde hem de hand op den schouder, en zeide op vriende-

lijken toon:

— Ik wil je geen verwijten maken, James! Wij hebben blijkbaar met een zeer sterke tegenpartij te doen.

Hij wendde zich tot Charles en vervolgde:

— Ik heb die auto gekocht en gebruikt als Willem van den Heuvel en ook in die kwaliteit het bevel aan James gegeven, dat je zooeven vernomen hebt! Ook dat moet afge-luisterd zijn, want anders is het onmogelijk, dat de schurken James de instructie konden geven, die hem uit het huis moest lokken. Want het is duidelijk, dat dat uitsluitend het doel was! Je ziet nu, Charles hoe uitstekend de bende georganiseerd is! Nauwelijks koesteren zij wantrouwen, of vliegensvlug nemen zij alle noodige maatregelen om zich zekerheid te verschaffen. Alles wat zij doen grijpt als een uurwerk in elkaar, en de bevelen gaan met eene onbegrijpelijke vlugheid van mond tot mond.

Charles knikte zwijgend zonder te antwoorden.

Hij gevoelde zich alsof er een onzichtbaar net om hem en zijn beide metgezellen werd geweven, een net dat telkens nauwer zou worden toegehaald en waaraan geen ontkomen was.

Maar Raffles had zich weder tot James gewend en vroeg:

— Wanneer kwam die zoogenaamde boodschap van mij?

— Omstreeks drie kwartier geleden, Mylord, denk ik.

— Hebt je toen dadelijk het huis verlaten?

— Geen vijf minuten later, Mylord.

— Je bent dus zeker pas terug?

— Nauwelijks tien minuten!

Raffles dacht even na, zonder zijn blik van den hond af te wenden en hernam:

— Dan moet er iemand op de kamer geweest zijn, dat verklaart de onrust van Busto. — Ik moet zekerheid hebben!

Hij verliet haastig het vertrek en keerde vijf-minuten later terug, terwijl Henderson en Charles zwijgend tegenover elkander hadden gezeten, wachtend op zijne terugkomst.

— Ik had het bij het juiste eind! begon Raffles op ernstigen toon, een paar buurkinderen vertelden mij, dat er een electricien is gekomen, een paar minuten nadat James vertrokken was, om de leiding na te zien! Ik behoef je zeker niet te zeggen dat die zoo-

genaamde electricien een lid was van de bende, door het hoofdkwartier hierheen gezonden. Het is mij onbegrijpelijk hoe de schurken dingen weten, welke ik zoo goed geheim meende te hebben gehouden — maar zij weten het, dat staat als een paal boven water. Gelukkig heeft die electricien hier niets kunnen vinden wat ons kan benadeelen! De onrust van den hond is nu wel voldoende verklaard!

Kom, Charles wij zullen nu maar spoedig naar het hotel terugkeeren.

James is nu op de hoogte gesteld en hij zal goed doen beide ooren en oogen goed open te zetten!

— Daar kunt gij van verzekerd zijn! zeide de reus op grimmigen toon, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde. Laten zij zich voor mij in acht nemen, want ik ben niet in een stemming om mij iets van die bandieten te laten welgevallen!

— Zoo mag ik het hooren, James! hernam Raffles, terwijl hij den trouwen chauffeur op den schouder klopte. Ik raad je evenwel de hoogste voorzichtigheid aan, want die schurken kennen geen medelijden en als zij ook maar het flauwste vermoeden hebben dat ik op het spoor zou kunnen zijn van den Moloch, hun meester en dat jij mij daaraan helpt dan zou je leven niet veel meer waard zijn!

Eenige uren werden besteed aan het onder-

zoek naar de inzittenden van de auto.

Maar uit den aard der zaak leverde het weinig resultaat op, want in dien korten tijd kon niet worden nagegaan, of een der mannen werkelijk tot de bende behoorde, en wat den eersten man betreft, die was uitgestapt — dat was Buster Finn geweest!

Men was dus blijkbaar op een verkeerd spoor en zou een grondiger onderzoek tot later moeten uitstellen.

Het was laat in den middag toen Raffles en Charles naar Washington Hotel terugkeerden.

Zoodra zij de vestibule waren binnengetreden kwam de portier op Raffles toe, en overhandigde hem een sierlijk briefje van ivoorkleurig papier waarvan de achterzijde versierd was met de doorengestregelde initialen C. en V.

Raffles bekeek het adres en zag aanstonds het fijne en sierlijke handschrift van Cissy Vandyke.

Hij opende vlug de enveloppe, en las den korten inhoud van het briefje dat luidde:

„Ik verkeer in groot gevaar, en heb uw raad en bijstand dringend noodig. Ik verzoek u, mij en mijn vader hedenavond te bezoeken, maar in geen geval voor negen uur!”

HOOFDSTUK VI.

HET BRIEFJE.

Raffles stond eenige oogenblikken onbewegelijk met het briefje in de hand, in diep nadenken verzonken.

Toen stak hij het zwijgend Charles toe, die er haastig zijn blikken over liet glijden en het aan Raffles teruggaf.

— Wat zul je doen? vroeg de jonge man op zachten toon.

— Vraag je dat nog? Natuurlijk gaan! Het jonge meisje heeft mijn hulp noodig en een gentleman weigert nimmer zijn bijstand aan een vrouw, ook als is die gentleman een inbreker! Maar eerst wil ik...

Raffles beëindigde den zin niet, maar liep op de telefooncel toe.

Hij gaf het persoonlijke telefoonnummer van

Cissy op, sprak eenige woorden en hing gerustgesteld het toestel weder op.

Hij verliet de telefooncel, en begaf zich weder naar Charles, die geduldig had gewacht.

— Wat heb je gedaan? vroeg de jonge man.

— Ik heb mij telefonisch met haar in verbinding gesteld, om bevestiging van het briefje te krijgen.

— Wat antwoordde zij?

— Het is in orde! Zij verzoekt mij nogmaals dringend vanavond te komen.

— Ik ben blij dat je het uit haar eigen mond heb gehoord, want ik weet niet hoe het komt, Edward, maar ik voel mij als een mug in het spinneweb.

— Wij zullen dat web verscheuren, Charles.

reken daarop! zeide Raffles op vastberaden toon.

— Maar zouden wij dan hier in dit hotel blijven ?

— Waarom niet ? Wij loopen hier evenveel, of even weinig gevaar als overal elders, want nu de schelmen eenmaal argwaan koesteren is natuurlijk overal het wachtwoord gegeven om ons in het oog te houden, en er is geen plekje meer of zij zouden er ons weten te vinden ! Wij zullen goed opletten — dat is het beste afweermiddel !

— Wat zou er gebeurd zijn, dat Cissy Vandyke je hulp gevraagd heeft.

— Dat weet ik niet, maar zeker iets ernstigs !

De tijd voor het diner was aangebroken, en de beide vrienden gingen zich kleeden.

Het was reeds tamelijk vol in de groote eetzaal, en het duurde eenigen tijd voor zij een plaatsje hadden kunnen vinden.

Raffles nam met groote aandacht alle kellners op, meer uit nieuwsgierigheid, dan in de hoop een verdachten blik of een onbewaakte beweging te verrassen, want hij wist maar al te goed dat de man die hen hier bespied had wel een uitmuntende comediant zou zijn, die volstrekt niets zou verraden.

De beide vrienden gebruikten den maaltijd tamelijk zwijgend, want hun gedachten waren geheel vervuld van de gebeurtenissen van dien morgen, die elkander zoo snel hadden opgevolgd, en waarover ze hier op deze plaats toch niet durfden spreken.

Het was half negen, toen zij van tafel opstonden.

— Zouden wij James niet met de eigen auto laten komen ? vroeg Charles toen de beide mannen een hoekje in de groote conversatiezaal hadden opgezocht, waar zij onmogelijk beluisterd konden worden.

Raffles dacht een oogenblik na en antwoordde schouderophalend :

— Waartoe zou ik hem dien last veroorzaken, het huis van Vandyke ligt op geen kwartier rijdens hier vandaan ! Ik kan evengoed een huurauto nemen !

Het gesprek liep nu over andere onderwerpen, maar Raffles was den meesten tijd aan het woord, want Charles was in een zeer gedrukte stemming als verkeerde hij onder

den indruk van een voorgevoel waarvan hij zich den aard niet kon verklaren.

Om negen uur stond Raffles op en zeide :

— Het is tijd !

— Waarom zou ze je juist na negen uur hebben laten komen ? vroeg Charles.

— Hoe kan ik dat weten ? Wie weet zijn er personen in huis, bezoekers, die zij eerst wil laten vertrekken !

— Zul je voorzichtig zijn, Edward ? vroeg Charles op dringenden toon.

— Maar wat zou mij kunnen overkomen, mijn waarde, zeide Raffles glimlachend, ik geloof dat je spoken ziet. Wij moeten voorzichtig maar wij mogen niet lafhartig zijn.

Onder het spreken hadden de beide vrienden de groote vestibule bereikt en Raffles gaf den portier last een auto voor hem te bestellen.

Daarop begaf hij zich naar zijn kamer, ten einde zijn overjas te halen en nam afscheid van Charles.

Daarop begaf hij zich naar zijn kamer, ten einde zijn overjas te halen en nam afscheid van Charles.

— Je blijf toch niet lang weg, Edward ? vroeg de jonge man.

— Dat zal geheel en al van de omstandigheden afhangen, maar langer dan anderhalf uur zal het wel niet worden.

— Ik zal niet rustig kunnen ademhalen, voor ik je weer hier terug zie.

— Kom, kom, je overdrijft ! zeide Raffles lachend.

— Beloof mij, Edward, dat je mij in het huis van Vandyke over een uur zult opbellen, vroeg Charles terwijl hij de hand van zijn vriend greep. Doe het om mij gerust te stellen, ik blijf den geheelen avond hier !

— Nu dan, goed, ik zal 't doen ! antwoordde Raffles, terwijl hij Charles krachtig de hand drukte, maar ik herhaal dat je noodeloos vrees koestert want wat zou mij kunnen gebeuren, maar ik wil je je zin geven.

Hij knikte Charles nog eens toe en verliet de vestibule.

Charles ging hem na en zag juist hoe hij in een wachtende auto stapte na den chauffeur het adres te hebben opgegeven.

Hij wierp een blik op zijn horloge, prentte zich het uur, tien minuten over negen, goed

in zijn geheugen en zocht zuchtend zijn kamer op.

Raffles liet zich achterover in de kussens van de taxi vallen, en dacht na over het gebeurde van dien dag.

Hij overwoog alle mogelijkheden, en sloeg er geen enkele over.

Veel raadselachtigs was er geschied, en veel, dat hem hoofdbreken kostte.

Nog had hij geen gelegenheid gehad, een grondig onderzoek in te stellen omtrent de personen, die in de auto van Brain hadden gezeten, maar hij nam zich voor dit zoo spoedig als mogelijk te doen.

De terrier kon zich niet vergissen, daarvan was Raffles zoo vast overtuigd dat zijn gedachten zich bij die eventualiteit zelfs geen seconde ophielden.

Hij had den Moloch geroken, dat was zeker, maar wie van de acht mannen in de grijze auto was het geweest ?

De salonfat Finn was weliswaar het eerst uitgestapt, maar Raffles begreep, dat dit alleen aan toeval toe te schrijven was, en dat hij zijn tijd zou verknoeien met in die richting zijn onderzoek voort te zetten.

Neen, Chesterton, Brain of een van de anderen moest de chef zijn, maar wie ?

Chesterton was nog zeer jong en machtig rijk.

Hij werd beschouwd als een der rijkste mannen van geheel New-York, ondanks zijn jeugd.

Nu was het inderdaad mogelijk, dat de jonge man, door een misdadige inborst gedreven, zich tot chef eener bende misdadigers had opgeworpen, maar waarschijnlijk klonk het niet.

Hij was van voortreffelijke familie; trouw, moed en eerlijkheid, dat waren de eigenschappen, welke zijn vrienden hem toeschreven en welke zijn vijanden niet konden loochenen.

Kon zulk een man de aanvoerder zijn van een bende schurken, die moord en doodslag bedreven ?

Brain dan ?

Die was veertig jaar, niet rijk, leefde slechts voor de studie, werd beschreven als een kalm, eenzellig man, die zielsveel hield van zijn moeder, voor wie al zijn gedachten waren,

en voor wie hij werkte en zwoegde, zoodat hij er zelfs niet aan gedacht had, te trouwen, alleen maar, om al zijn verdiensten aan zijn moeder te kunnen besteden.

Was het denkbaar, dat een man met zulk een teedere liefde voor zijn moeder, misdadiger kon zijn ?

Daarover peinsde Raffles, tot hij uit zijn overdenkingen opschrikte, doordat de auto plotseling stilstond.

Raffles keek uit het portier, meende, dat de plaats van bestemming reeds was bereikt, maar hij bevond zich in een stille, breede straat, die zeker niet de Vijfde Avenu was.

— Voor den drommel, waarom staat de kerel hier stil ? vroeg Raffles zich zelf ongeduldig af.

De chauffeur morrelde aan de hefboomen, en kwam toen vloekend en scheldend van zijn zetel en tilde de motorkap op.

Blijkbaar had de auto een panne.

De chauffeur keek naar den motor, schudde het hoofd, opende zijn gereedschapskist en scheen op zijn gemak de fout te willen gaan herstellen.

— Dat kan een lange geschiedenis worden ! bromde Raffles voor zich heen.

Hij aarzelde nog even, en opende toen het portier, om aan den chauffeur te vragen, of de herstelling lang zou duren.

Maar nauwelijks had hij het hoofd naar buiten gestoken of hij ontving een zwaren slag tegen den slaap die hem deed duizelen.

Hij wilde de hand naar zijn revolverzak brengen, maar een tweede slag, even hevig als de eerste, deed hem terzijde tuimelen, half verdoofd.

Hij voelde nog juist, hoe sterke armen hem beet grepen en uit de auto sleurden, en toen werd het nacht voor zijn oogen . . .

Het was kwart over tien.

Charles liep heen en weder in de logeerkamer, welke Raffles in het Washington Hotel bewoonde.

Telkens als hij langs de pendule kwam, wierp hij er een snellen blik op.

Nu en dan haalde hij zijn horloge te voorschijn, alleen maar om te constateeren, dat de beide uurwerken volmaakt gelijk liepen.

Het uur was voorbij, waarom telefoneerde Raffles hem niet, zooals hij toch beloofd had ?

Een groote onrust had zich van den jongen man meester gemaakt.

Hij ging alles nog eens na, en vroeg zich af, of er werkelijk geen verraad in het spel was.

Het briefje leek echt te zijn — maar wie kon dat zeggen ?

Waren er geen mannen onder de leden van de bende, die op bedriegelijke wijze een handschrift konden nabootsen ?

Maar het jonge meisje had toch zelf getelefoneerd !

— Was zij het wel zelf geweest ? vroeg Charles zich met kloppende slapen af. Had niemand anders haar plaats ingenomen ?

Maar Raffles had haar het eerst opgebeld — en zij had hem geantwoord ! Bedrog leek dus uitgesloten . . .

Wie kende echter de listen en kunstgrepen van die schurken ?

Als het briefje bijvoorbeeld gefingeerd was — moesten zij er dan niet op rekenen, dat de Groote Onbekende zich door middel van de telefoon zou willen overtuigen, dat miss Cissy Vandyke werkelijk zijn hulp had gevraagd ?

En moesten zij dan niet zorgen, dat hij antwoord kreeg ?

Welnu — wat was voor geoefende, bekwame electriciens gemakkelijker dan den telefoon-draad van het hotel af te tappen en zelve te antwoorden ?

Misschien was er wel een telefoonjuffrouw in het complot !

Als Charles dit alles overwoog, liep het hem ijskoud over den rug !

En eindelijk hield hij het niet langer uit . . .

Het was nu bij half elf !

Hij verliet het hotel, daar hij de telefoon daar niet meer vertrouwde, liep een postkantoor in de buurt in en vroeg een kaartje voor de telefooncel.

Hij zocht met koortsachtige haast het nummer van Cissy Vandyke op en kreeg aansluiting.

— Gij spreekt met den secretaris van mijnheer Willem van den Heuvel, miss ! zeide hij met een stem, welke hij vruchteloos vastheid trachtte te geven. Ik heb een dringende boodschap voor mijnheer en daar ik weet, dat hij in uw huis vertoeft, zou ik u zeer verplicht zijn, als

gij hem aan het toestel zoudt willen roepen, — Wat zegt gij ? — Is mijnheer van den Heuvel in het geheel niet bij u geweest ? — Maar dat is onmogelijk ! Gij hebt het hem toch zelve verzocht ! — Neen, niet mondeling — per brief ! Ik bezweer u, dat mijnheer dien brief hedenmiddag omstreeks half zeven heeft gekregen, toen wij beiden naar het hotel terugkeerden ! Neen, een vergissing is onmogelijk — ik heb den brief zelf gelezen ! Ja, hij was op uw papier en met uw hand geschreven ! — Ja, miss, — het is zooals gij zegt — het is een valstrik — een vreeselijke valstrik ! Want gij moet hem ook nog gesproken hebben — door de telefoon ! Dus ook dat niet ? Dan — dan —

Bijna bewusteloos van ontzetting en afschuw leunde Charles tegen den wand van de telefooncel.

Een nevel kwam voor zijn oogen.

Hij doorzag nu het geheele, laaghartige complot.

Het briefje was bedriegelijk nagemaakt, en een ander had geantwoord op de telefonische aanvraag van Raffles !

Charles mompelde nog eenige woorden in het toestel en hing het toen weder op, om als een waanzinnige weg te stormen.

Zijn eerste gedachte was nu — James !

De reus moest hem helpen !

Hij gevoelde, hoe zijn gedachten hem dreigden te begeven, dat hij niet geregeld kon denken, en niet in staat was een plan te maken, om zijn geliefden vriend te redden uit de klauwen van zijn doodsvijanden !

Want het was nu maar al te duidelijk — de Moloch had argwaan opgevat tegen de gewaanden Van den Heuvel, hem laten bespionneeren en voldoende bewijzen tegen hem bijeengekregen om aan zijn ware identiteit te kunnen twifelen !

Als bezetene snelde Charles naar het hotel terug, haalde den hond, ijldde naar zijn kamer, stak een revolver en een paar zeer kleine handgranaten bij zich, die zorgvuldig verborgen waren geweest in een dubbelen bodem van zijn valies, en vloog de straat op.

Hij riep een huurauto, beloofde den chauffeur een buitengewoon hooge fooi, als hij als de duivel wilde rijden — en de man volgde het verzoek letterlijk op.

Twintig minuten later — twintig eeuwen voor Charles die meende, dat zijn verstand hem zou verlaten — stond de auto stil voor de deur van het eenvoudige huis, waar James woonde.

Een oogenblik had Charles gevreesd, dat ook de brave reus door een of ander bedrog uit zijn veilig verblijf was gelokt, maar gelukkig bedroog hij zich daarin.

James zat thuis, en was rustig bezig met het lezen van een avondblad.

Hij keek verbaasd op, toen hij Charles zag binnentreden, maar toen het licht van de gaslamp op het gelaat van den jongen man viel, schrok de reus hevig, en riep uit:

— Mijnheer Brand! Wat is er gebeurd? Is er iets — met mylord?

Charles knikte, zonder in het eerst te kunnen spreken.

De vrees en de onzekerheid, waar Raffles zich ergens kon bevinden, schenen hem te hebben verlamd.

Toen kwam het hakkelend over zijn bleeke lippen:

— Ja, James — er moet iets vreeselijks met mylord geschied zijn. Hij ontving een briefje van miss Cissy Vandyke, sprak door de telefoon met haar, ging naar haar huis — en toen ik haar zoeven opschelde, verklaarde zij, dat zij mylord volstrekt niet geschreven had, en nog veel minder met hem had getelefoneerd! Het briefpapier was gestolen, de hand van miss Cissy was nagemaakt — de telefoondraad was afgetapt, en er was iemand aan het toestel, die op voortreffelijke wijze de stem van een jong meisje wist na te bootsen — misschien was het er wel een!

James had met doodelijk bleek gelaat naar deze korte uiteenzetting geluisterd, terwijl hij de nagels van zijn vingers in de handpalmen begroef.

Hij had dadelijk, als het ware instinctief, den ganschen omvang van het ontzettend gevaar begrepen, waarin zijn meester zich bevond.

Er moest iets gebeurd zijn, waardoor de bandieten er achter waren gekomen, dat de zoogenaamde Hollandsche staalhandelaar niet degeen was, voor wien hij zich uitgaf, maar geheel iemand anders, een vijand, iemand die er naar streefde, de geheimen van de Bende

van het Kwade Oog te doorgronden, en de identiteit van den chef.

Nog hadden zij geen zekerheid dienaangaande maar het zou niet lang duren, of zij zouden bemerken, dat hun vermoedens gegrond waren, en dat zij inderdaad een man in handen hadden gekregen, dien zij als hun meest verbitterden vijand moesten beschouwen, een man, die hun in den weg stond, en die zoo spoedig mogelijk moest verdwijnen.

De gedachten vlogen den reus wild door het hoofd, terwijl hij daar stond als uit steen gehouwen.

Maar eensklaps greep hij Charles bij den arm, en zeide:

— Wij moeten er dadelijk op uit, mijnheer Brand! Ik zou gek worden, als ik hier werkeloos moest blijven zitten! Laten wij het eerst naar het hotel gaan, misschien kan men ons daar eenige inlichtingen geven omtrent die vervloekte auto!

— Je hebt gelijk, James! zeide Charles. Ik ben mijn hoofd kwijt! Ik vertrouw mij aan jou toe! Het eenige, waaraan ik gedacht heb, is Busto mede te nemen! Hij kent den reuk van den chef der bende, en hij kan ons misschien helpen!

Henderson stak een revolver en een sterk mes bij zich, wikkelde een lang, dun, maar stevig touw om zijn middel, liet ook een kleine handzaag in zijn wijden zak glijden, en ten slotte een gummi ploertendoeder, een vreeselijk wapen in zijn hand!

— Ik ben gereed, mijnheer Brand! zeide hij op heeschen toon. En als ik een diër schurken in deze handen krijg... dan zal er niet veel van overblijven — dat verzeker ik u!

De twee mannen verlieten het huis, riepen een auto aan, en lieten zich weder naar het hotel brengen.

Nog wist niemand daar iets van de zonderlinge verdwijning van Van den Heuvel en Charles dacht er ook niet aan, dadelijk alles aan de groote klok te hangen, en aldus zijn vriend in gevaar te brengen, uit de handen van de bandieten dadelijk in die van de politie over te gaan.

Hij informeerde zoo kalm het hem mogelijk was bij den portier naar de huurauto, welke de man voor den gewaanden staalhandelaar

had gehaald, maar de inlichtingen welke hij ontving, maakten hem niet veel wijzer.

De portier herinnerde zich volstrekt het nummer van de auto niet.

Hij had de eerste de beste genomen, een auto die toevallig juist een klant scheen te hebben afgezet, en op een nieuw vrachtje wachtte.

De chauffeur had een dik, rood gezicht, en dat was alles, wat de portier aan Charles kon mededeelen.

In ieder geval was de auto niet afkomstig van de gewone standplaats, die zich niet ver van het hotel bevond.

Teleurgesteld wendde Charles zich af, maar plotseling viel hem iets in.

Busto de hond!

Hij keek naar het schrandere dier om en slaakte een kreet.

Busto was nergens meer te ontdekken!

Het was alsof hij door den grond was gezonken.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK VII.

OPNIEUW DE STEM ACHTER HET SCHERM.

Toen Raffles uit zijn bewusteloosheid ontwaakte bevond hij zich in een fraai gemeubeld vertrek, dat hem geheel en al vreemd was.

Hij wilde een beweging maken, maar dit was hem onmogelijk — hij was op een sofa vastgebonden, en wel zoo vakkundig, dat hij aanstonds het vruchteloze inzag van elke poging om zichzelf te bevrijden.

Hij wendde den blik om zich heen, en plotseling viel zijn oog op een gemaskerd gelaat vlak tegenover de plek waar hij lag, achter een klein luikje.

Twee oogen staarden hem aan, maar nog had Raffles het gelaat niet goed gezien of het luikje klapte dicht, en vertoonde nu een klein schilderijtje in vergulde lijst.

Het gemaskerd gelaat was verdwenen.

Nog geen minuut later werd de deur geopend, en er traden vier mannen binnen.

Zij waren allen van het hoofd tot de voeten in een zwart zijden pij gehuld, en ter hoogte van de borst was met kunstige hand met zilverdraad een groot, wijdgeopend oog geborduurd, omgeven door een driehoek van gouddraad.

Van het gezicht dezer mannen was volstrekt niets te zien, want het hoofd was verborgen achter een soort van spits toeloopende zak eveneens van zwarte zijde, en waarin twee

gaten waren gesneden, om er door te kunnen zien.

Zwijgend traden deze mannen op de sofa toe en begonnen de touwen los te maken, waarmede hij gebonden was.

Hij kon nu opstaan, maar bemerkte dat zijn armen nog stevig gebonden waren.

Twee der mannen grepen hem beet aan een arm, een derde ging vooraan, terwijl een vierde den kleinen optocht sloot.

Het zwijgende groepje volgde gedurende eenigen tijd een breede gang, en stond toen stil voor een deur van dof ebbenhout.

De voorste man klopte aan, de deur werd geopend, en het volgende oogenblik bevond Raffles zich in een vrij groote zaal, waar nog een zestal mannen bijeen waren, juist eender gekleed als de vier die hem waren komen halen.

Zij zaten op een rij achter een lange tafel, met een vlammend rood kleed bedekt.

Voor ieder hunner lag op de tafel een spitse dolk gekruist met een fraai bewerkte revolver.

De mannen zaten zoo doodstil, alsof zij uit steen gehouwen waren.

Alle leven scheen uit hen geweken te zijn.

In de zaal bevond zich volstrekt geen ander meubelstuk, dan deze tafel en de stoelen voor de tien mannen, die blijkbaar een soort veem-

gericht vormden.

Raffles had dit alles met een enkelen blik in zich opgenomen en ook het gazen scherm dat zich in een hoek van het vertrek bevond — en zooals hij er reeds een gezien had in dat andere huis toen daar de negentien luitenants bijeen kwamen !

Zijn vier cipiers grepen hem vast en brachten hem tot op eenige meters voor het scherm.

En bijna onmiddellijk klonk een hooge, vreemde stem achter het scherm, die zeide :

— Gij zijt in de macht van de Bende van het Kwade Oog — wie gij ook zijn moogt !

— Dat heb ik begrepen ! zeide Raffles koeltjes. De teekeningen op de borst van uw medeplichtigen — spreken voor zichzelf.

— Wij koesteren verdenking tegen u ! ging de hooge stem voort. Gij zijt immers Willem van den Heuvel ?

— Die ben ik ! antwoordde Raffles onvervaard.

— Gij bezit immers een hond ?

— Ja, een zeer fraai dier — een schrander dier ook, en ook moedig als weinigen !

— Wilt ge mij eens zeggen, hoe het kwam, dat uw hond hedenmorgen woedend blaffend tegen een auto opsprong, welke in het Central-Park reed, en waarin zich zeven heeren bevonden ?

— Wel, mijnheer de Onzichtbare — hij zal de lucht hebben geroken van iemand die hem niet beviel !

De hooge stem had een valschen klank gekregen, toen deze vervolgde :

— Gij durft veel te zeggen ! Nu, wij zullen spoedig genoeg zien, waar de waarheid ligt ! Zeg mij eens — welke hulp wildet gij Miss Cissy Vandyke gaan bieden ?

Op deze vraag was Raffles niet voorbereid.

Inderdaad — wat kon Cissy Vandyke wel voor hulp te vragen hebben aan een Hollandschen staalhandelaar, dien haar vader pas enkele dagen kende.

En plotseling schoot hem iets anders door het hoofd — hij had een grooten flater begaan.

Cissy kon alleen aan Raffles om hulp vragen — en hoe had zij kunnen weten, dat Raffles en Van den Heuvel een en dezelfde persoon waren.

— Ik ben een ezel geweest ! bromde hij ver-

bitterd in zichzelf. Als ik beter had nagedacht, zou ik thans niet hier staan ! Nu wij zullen door den zuren appel moeten heenbijten.

— Wilt ge mij antwoord geven ? zoo wekte de scherpe stem achter het scherm hem uit zijn overpeinzing.

— Ik kende den aard van de hulp niet, welke Miss Vandyke mij dacht te vragen, antwoordde Raffles bedaard. Ik ben een handelsvriend van haar vader, en het is niet onbegrijpelijk, dat een jong meisje, dat haar moeder verloren heeft, zich in deze of gene moeilijke omstandigheid tot een man van mijn leeftijd en ervaring wendt.

— Gij schijnt er hier woningen op na te houden ? ging de onverbiddelijke stem voort.

Even voer een schok van schrik door Raffles' leden.

Het was dus waar, — hij was voortdurend en overal bespionneerd !

Zijn stem had echter niets van haar vastheid verloren, toen hij rustig antwoordde :

— In het huis, dat gij bedoelt, woont een vertrouwd dienaar van mij, een man die mij reeds jaren dient, en dien ik bijna als een vriend beschouw ! Maar mag ik weten, met welk recht gij mij dit alles vraagt, en waarom men mij hierheen heeft gebracht ? Wat beteekent eigenlijk deze geheele comédie ? Waarom die gemaskerde heeren ?

— Het verwondert mij een weinig dat gij met uw vraag niet begonnen zijt ! klonk de stem achter het scherm sarcastisch. Mij dunkt dat Willem van den Heuvel dat wel gedaan zou hebben. Gij houdt dus vol dat gij zoo heet en dat gij Nederlander zijt ?

— Dat houd ik vol !

— Nu gij zult zien dat gij niet met onredelijke lieden te doen hebt ! Weliswaar hebt gij vanmiddag onderzoek gedaan naar de personen, die in de auto zaten, om een reden, die vrij duister zou zijn, als u werkelijk Willem van den Heuvel waart, maar ik wil u een kans geven ! Gij blijft vannacht hier, en morgen krijgt gij gelegenheid — volle 24 uur — om de bewijzen bijeen te brengen, dat gij werkelijk dien man zijt, en niet — iemand anders ! Gij begrijpt misschien wat ik bedoel ?

— Ik begrijp er geen tittel of jota van ! antwoordde Raffles bedaard.

Achter het scherm klonk een schel hatelijk

lachje.

— Begrijpt gij het niet ? Nu, dan wil ik u wel met eenige woorden op de hoogte brengen ! Gij moet namelijk weten, dat de bende van het Kwade Oog een hoogst gevaarlijken vijand heeft, John Raffles geheeten. Ook moet gij begrijpen, dat die John Raffles geen vijf minuten meer zou leven, wanneer wij er in slaagden hem in handen te krijgen, want hij heeft ons reeds onberekenbaar nadeel berokkend ! Zijn lot zou beslist zijn op hetzelfde oogenblik, dat wij zeker waren van zijn identiteit. Misschien ziet gij nu wel in, in welken toestand gij u bevindt ?

— Ik kan het niet inzien — met den besten wil niet ! Gij moet echter doen wat gij verkiest — ik hoop slechts voor u dat gij er geen berouw van zult hebben ! Want gij zult wel begrijpen dat ik het hier niet bij laat, maar dat ik mij bij de politie zal beklagen over de behandeling welke gij mij doet ondergaan.

Weer klonk het hatelijke lachje, en toen zeide de hoogere stem :

— Gij dreigt met de politie ? Gij weet niet eens waar gij zijt ! Gij waart bewusteloos toen gij hier kwaamt, en gij zult het weder zijn, als wij u — vooropgesteld, dat gij werkelijk zijt, voor wien gij u uitgeeft, — weder wordt weggebracht ! Ziet gij ons soms voor zotten of kinderen aan ?

— Ik zie u aan voor een groep schurken, dat is alles ! antwoordde Raffles schouderophalend. Gij zult het mij niet kwalijk nemen, dat ik u dat zeg, onverschillig of ik Van den Heuvel of iemand anders ben !

— Genoeg gepraat ! klonk de stem bevelend. Gij zult 24 uren krijgen, om hier in dit huis de noodige brieven te schrijven, welke wij u wel zullen dicteeren en die aan verschillende handelskamers en officieele personen in Nederland gericht zijn. Wij zullen ze overseinen, met het verzoek om telegrafisch antwoord — en van dat antwoord zal uw lot afhangen. Brengt hem nu weg, mannen, naar de gewone cel voor de gevangenen, plaats een paar posten voor de deur, want hij is een gevaarlijk sinjeur — als ik het tenminste bij het goede eind heb en geef hem wat te eten, voor het geval ik mij mocht vergissen.

Er liet zich achter het scherm een schurend

geluid nooren als van ijzer, toen klonk het geluid alsof er een luik of een deur dicht schoof, en toen was alles stil.

Raffles werd weer aangegrepen, passeerde de tafel met de zes zwijgende mannen, en werd de kamer uitgebracht.

Hij werd naar een lift gebracht, de vier mannen namen bij hem plaats in de liftkooi, een hunner drukte op een electricischen knop en de lift steeg snel.

Raffles telde zes verdiepingen — toen men hem dwong weder uit te stappen, en men hem door een paar hol klinkende gangen bracht, naar een vertrek, dat met een stalen deur van een paar duimen dik kon worden afgesloten.

Men nam Raffles zijn revolver af benevens zijn zakmes — en daarop liet men hem alleen.

Maar spoedig hoorde Raffles dat hij niet alleen was, want voor de deur klonken de regelmatige stappen van een paar bewakers.

— Het is duidelijk dat dit geheele huis aan de schurkenbende toebehoort ! mompelde Raffles zoodra de stalen deur achter hem gesloten was.

Het vertrek, waar hij zich bevond, werd vrij helder verlicht door een matglazen lantaarn, die zich hoog aan den muur bijna tegen de zoldering bevond.

Er bevond zich slechts een venster in en toen Raffles het opende, zag hij een rij sterke ijzeren tralies, ongeveer een decimeter van elkander geplaatst.

Het vertrek bevatte een houten ledikant, een kleine tafel, een stoel en een waschtafel.

Toen Raffles een blik uit het venster wierp, zag hij volstrekt geen tegenoverliggende huizen — niets dan het bovineinde van den stalen mast van een telefoonpaal.

— Ik geloof, dat ik hier aan de uiterste grens van de stad ben, zoo zette Raffles zijn alleenpraak voort, anders zou ik dunkt mij wel huizen zien.

Zijn armen begonnen hem nu pijn te doen, want de touwen knelden erg, en sneden hem gleuven in het vleesch.

Raffles zou niet zijn, wie hij was als hij niet onmiddellijk gespeurd had naar een middel om zich van deze knellende banden te bevrijden.

Maar hij begreep dat het gevaarlijk zou zijn, daar nu reeds mede te beginnen, omdat men

hem wel dadelijk zijn maaltijd zou brengen.

Hij had zich niet bedrogen, want nauwelijks een kwartier later ging de deur weder open, en een der cipers trad binnen met een blad in de hand, waarop een aantal schalen, een bord, een glas en mes en vork.

— Zoudt ge mijn armen niet wat lossen willen maken ? vroeg Raffles op sarcastischen toon. Of denkt gij soms dat ik een slangenmensch ben ?

De cipier gaf in het geheel geen antwoord, maar haalde zwiingend de schouders op, en Raffles begreep, dat hij zich even goed tot een steenen beeld had kunnen wenden.

Daar de man bleef wachten, en blijkbaar bevel had gekregen om hem onder het eten niet alleen te laten, zette Raffles zich voor de tafel en daar slechts zijn bovenarmen gebonden waren met touwen, die achter den rug liepen, slaagden hij er met veel moeite in, zich van het voedsel te bedienen.

Zoodra hij gereed was nam de cipier alles weder mee, en sloot de deur achter zich dicht.

— Het zijn schurken — maar zij hebben een goeden kok ! zeide Raffles in zichzelf. En nu zullen wij met een behoorlijk gevulde maag eens

zien, of dit vertrek niets oplevert, hetgeen met wat geduld als mes of schaar zal kunnen worden benut.

Hij liet zijn oogen opnieuw door de cel dwalen, tot zij eindelijk gevestigd bleven op het drinkglas dat op de waschtafel stond.

Het eerste wat Raffles deed, was een zeer lastigen aanval van hoest te krijgen.

En juist onder zulk een hevige hoestbui liet hij het glas van geringe hoogte op den steenen vloer vallen, om het geraas van het brekend glas voor de cipers te verbergen.

Hij klemde nu een scherf van den dikken bodem tusschen de beide helften van het bijna gesloten raamvenster, drukte er de touwen tegen en begon nu met eindeloos geduld zijn rug heen en weder te bewegen.

Telkens schoot de scherf los, en telkens klemde Raffles haar weer vast, en na een uur van eindelooze moeite werd zijn geduld beloond, het touw kraakte, en scheurde !

Met de laatste krachtsinspanning bevrijdde Raffles er zich van, en met een zucht van welbehagen rekte hij zijn krachtige armen, en fluisterde :

— Dat is de helft van het werk !

HOOFDSTUK VIII.

HENDERSON VERTOONT ZIJN KUNSTEN.

Raffles was nu van de touwen bevrijd, maar hij zag wel in, dat het hem weinig verder zou brengen, want hij had volstrekt niets om de zware ijzeren tralies te vernielen, en over de reuzenkracht van een Henderson beschikte hij niet.

Hij zette zich op het bed neder en wreef zich over het voorhoofd, en zeide in zichzelf :

— Die stem ! Waar kan ik die stem toch meer gehoord hebben ! Waar ? Wanneer ?

Hij brak zich hier nog steeds het hoofd over, toen een eigenaardig gerucht zijn aandacht trok, dat van buiten moest komen.

Hij stond haastig op, ging naar het raam, opende het, en zag den kop van zijn trouwen Busto, die blijkbaar van de dakgoot af naar binnen in zijn cel gluurde.

Dadelijk klauterde Raffles op een stoel, greep den terrier in den nek, en trok hem niet

zonder moeite door de tralies naar binnen !

Het dier wilde als dol tegen Raffles opspringen, maar een zacht gefluisterd bevel deed hem aanstonds doodstil liggen, en zijn meester met zijn donkere oogen aanstaren, oogen, waarin innige dankbaarheid en liefde zoo duidelijk, ja duidelijker misschien te lezen waren dan in een menschenoog.

Raffles hield zich niet bezig met de vraag, hoe het dier op het dak was gekomen, maar haalde dadelijk een opschrijfboekje te voorschijn, scheurde er een blaadje papier uit, krabbelde er snel eenige aanwijzingen op, vouwde het tot een dunne reep, en bond dat aan den ring van den halsband van den hond.

Daarbij bemerkte hij, dat de bek van het dier bebloed was, en dat hij eenige beetwonden vertoonde.

— Hij moet met een anderen hond gevochten

hebben, misschien wel met den hond van Moloch!

Hij nam Busto weder op, fluisterde het schrandere dier eenige woorden toe, stak hem weer door de tralies tot hij met zijn voorpooten de dakgoot kon bereiken, zag den hond niet zonder moeite zich naar boven werken, en toen was zijn trouwe kameraad verdwenen. . . .

Charles was wanhopig, toen hij Busto miste, want hij begreep, dat alleen de hond hem op een spoor had kunnen brengen.

Nu zou hij om een politiehond moeten telefoneeren, en dezen de lucht van een kleedingstuk van Raffles geven en wie weet hoe lang dit alles zou duren!

En dat terwijl de tijd drong!

En toch, er bleef hem niets anders over, want het zou gelijk staan met krankzinnigenwerk, als hij zonder eenige houvast wilde trachten Raffles in het reusachtige New-York terug te vinden.

Maar alvorens de politie bij het geval te betrekken, hetwelk tot groote gevaren en moeilijkheden zou kunnen lijden, besloot hij eerst te pogen op andere wijze een hond te krijgen.

Er werd navraag gedaan bij het personeel van het hotel, al begreep Charles wel, dat ook dit gevaarlijk was, daar er stellig spionnen van de bende onder moesten schuilen, maar hij noch Henderson wist een ander middel.

Gelukkig bleek reeds de vierde man tot wien de vraag gericht werd, een Italiaansche kok, een goed afgerichten hond te bezitten, met een scherpen neus, maar hij was bereid het dier tegen een goede belooning in bruikleen af te staan.

De man vertrok om het dier te halen, en bleef bijna 3 kwartier weg, terwijl Charles en Henderson in een wanhopige stemming zaten te wachten.

Eindelijk keerde de Italiaan terug met een prachtigen Dobberman-Pincher. Charles gaf den hond lucht van een kleedingstuk, de hond draaide eenigen tijd in het rond en liep toen snuffelend zijn meester voorttrekkend de breede straat af.

Maar nauwelijks waren zij een vijftigtal meters van het hotel verwijderd of James slaak-

te een kreet van blijdschap.

Daar kwam Busto aanrennen, hijgend en bebloed.

Het dier sprong tegen Charles op, blaffend en kwispelstaartend, rende toen weer weg, kwam weer terug — juist alsof hij den jongen man wilde uitnoodigen hem te volgen.

Eensklaps ontdekte Charles iets wits aan den halsband van den hond, en het volgende oogenblik had hij het briefje losgemaakt en met gretige aandacht gelezen.

Het bevatte slechts deze woorden:

„Ik zit opgesloten in een cel op de zesde verdieping van een huis, waarvan ik de ligging niet ken. Het zal moeilijk zijn om er binnen te dringen, want de bewaking is te goed. Juist tegenover mijn cel staat een telefoonmast — misschien kan Henderson daar wel iets van maken! Ik zal een witten zakdoek tegen de tralies van mijn cel binden, en mijn electriche zaklantaarn op de vensterbank deponeren! Maar wees vooral voorzichtig het gevaar is groot!”

Charles wendde zich aanstonds opgewonden tot den Italiaan, drukte den verbaasden man een paar goudstukken in de hand en zond hem met zijn hond weder weg, want nu zou Busto de aangewezen leider zijn.

Zoo snel hun beenen hen dragen wilden, gingen de beide mannen den hond achterna, die den weg zeker wel tienmaal aflegde, want hij holde voortdurend heen en weder en scheen hen telkens tot grooteren spoed te willen aandrijven.

Eindelijk, na bijna een uur te hebben geloopt bereikten Charles en James de grens van de groote wereldstad, waarin nog slechts weinig huizen stonden.

Het was hier zeer donker, zooals meestal aan de grens eener stad, waar nog druk gebouwd wordt.

Busto liep regelrecht op een groot, blijkbaar splinternieuw huis toe, dat stond tusschen twee andere, welke nog in aanbouw waren.

Tegenover het huis echter was de straat reeds bijna volgebouwd en ook bewoond.

Het bleek spoedig hoe de hond er in geslaagd

was binnen te komen, want voor aan het huis was een klein keldergat, nauwelijks een decimeter hoog, waardoor het dier naar binnen was gekropen.

Het was toen waarschijnlijk tot aan het dak voortgehold, en had aanstonds het getraliede venster gevonden, waarachter zijn meester opgesloten was.

Ofschoon het huis in diepe duisternis gehuld was, begrepen de twee mannen wel, dat daarbinnen gewaakt werd, en dat het niet raadzaam zou zijn een poging te doen om door de voordeur naar binnen te dringen.

Zij zou wel in verbinding staan met een alarm-inrichting, en het lot van Raffles zou dadelijk beslist zijn, als men daar binnen begreep, wie de twee indringers waren, en wat zij kwamen doen.

— Wij moeten naar de achterzijde — op het open veld, James' zeide Charles op zachten toon. Daar zal ook de cel van Mylord wel gelegen zijn.

Zij liepen snel voort, gingen voorbij het in aanbouw zijnde huis, sloegen een hoek om — toen nog een — en bereikten zoo het nog onbebouwde terrein, waar het vrije veld begon.

Ze waren nauwelijks vijftig stappen verder, toen James Charles met zijn geweldig sterke armen beetgreep en terugtrok.

Zijn scherp oog had in de duisternis een vagen menschelijken vorm ontdekt, die aan de achterzijde van het huis der bandieten de wacht scheen te houden.

Maar Busto had hem ook gezien — en de man had den langsten tijd geleefd.

Met een paar onhoorbare sprongen was de hond bij hem, vloog tegen hem op, en begroef zijn scherpe tanden in de strot van den cipier.

De man kon zelfs geen kreet slaken — hij trachtte den hond van zich af te schudden — het was vruchteloos.

Binnen enkele oogenblikken had hij den laatsten adem uitgeblazen.

Toen James en Charles kwamen toesnellen vonden zij slechts een lijk.

— Naar den paal, James! beval Charles.

De stalen telefoonmast die daar blijkbaar pas was neergezet, en die zelfs nog geen traden torste, stond op ongeveer 15 meter afstand van het huis.

Het gevaarte was zoo hoog, dat de top nog een weinig boven het dak uitstak.

Na Busto te hebben bevolen aan den voet van den mast de wacht te houden, klauterden James en Charles als apen naar boven, en zij hielden niet op voor zij de zoogenaamde werkkooi boven aan den top van den mast bereikt hadden.

Bijna was hun een kreet ontsnapt, want daar, vlak tegenover hen, zagen zij het licht van de zaklantaarn, den zakdoek, en de schaduw van een menschelijke gedaante achter de tralies.

James aarzelde geen oogenblik, maar wikkelde het touw van zijn lichaam los, dat aan het einde van een haak voorzien was, rolde het in breede bochten weder op en zette zich schrap, terwijl hij den afstand nauwkeurig mat.

Charles hield den adem in, want hij begreep wel, wat James wilde doen.

De reus was in zijn jeugd lange jaren cowboy geweest en nog was hij het lasso-werpen niet verleerd.

James zwaaide het touw eenige malen boven zijn hoofd — de haak gierde door de lucht — miste hzar doel en het touw zwaaide het ijzeren voorwerp tegen den mast aan.

Eenigen tijd bleven de beide vrienden onbeweeglijk stil; ieder oogenblik verwachtend, dat het geluid van den haak tegen den mast de bandieten daarbinnen zou hebben gewekt.

Maar gelukkig bleef alles stil, en de wind, die hevig was komen opsteken scheen het geraas te hebben gedooft.

James palmde het touw weder in, rolde het opnieuw op, en maakte zich gereed, zijn poging te herhalen.

En ditmaal gelukte het.

De haak suisde door de lucht — en bleef achter een der dikke tralies vastzitten.

Dadelijk trok James het touw strak en bevestigde het stevig op een der spijlen van de werkkooi.

En zonder te aarzelen, klom hij over den rand, greep het touw met beide forsche handen — en palmde zich hand over hand naar het getraliede venster, terwijl Charles met kloppend hart achterbleef.

Hij zag hoe James boven den afgrond zweefde, en toen veilig het venster bereikte — hoe hij daarop ging zitten en met ongelooflijke

kracht twee der tralies uiteen boog — totdat zij uit de steenen gerukt werden, als waren het rietjes.

James scheen eenige woorden met zijn meester te wisselen en wenkte daarop naar buiten.

Charles begreep den wenk, klom over den rand, en waagde nu op zijn beurt den gevaarlijken overtocht, terwijl zijn lichaam door den wind heen en weer zwaaide.

Hij kroop door de opening, welke James had gemaakt — en het volgende oogenblik drukte hij Raffles de hand met een kracht als wilde hij ze verbrijzelen.

Raffles bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij dat van Charles en fluisterde :

— Ik wil zien, wat er in dit huis gebeurt, mijn twee cipiers schijnen te slapen, maar zij zijn er nog! James, ga achter de deur staan, en sla toe, zoodra zij zich vertoonen.

Nu begon Raffles danig te kreunen, als iemand die hevige pijn lijdt, en even later klonk de woedend fluisterende stem van een cipier op de gang, die vroeg :

— Wat scheelt je. Wilt je wel zwijgen ?

— O, ik sterf! kreunde Raffles.

Buiten werd gerucht hoorbaar en de stalen deur werd geopend.

Maar niet zoodra waren de twee cipiers binnengetreden of James sprong te voorschijn, greep de twee mannen bij den hals en kwakten hen met de hoofden tegen elkaar, zoodat zij zonder geluid te geven ineenzakten.

Het drietal verloor geen tijd, maar verliet de cel, daalde de trappen af bij het licht van James lantaarn, en met de revolver in de vuist vond men eindelijk het vertrek, waar Raffles het gesprek met den Moloch gevoerd had.

Het was ledig.

De tocht werd voortgezet, ditmaal met de grootste behoedzaamheid, tot de drie mannen den kelder bereikten.

Daar vonden zij het lijk van een kleinen hond — en nu was ook het bloed aan den muil van Busto verklaard.

Maar geen enkele bewoner — geen spoor van leven, geen geluid.

— Kom vrienden, wij willen niet langer zoeken, zeide Raffles kortaf. Het is duidelijk, dat die twee cipiers de eenige personen waren die hier nog in huis vertoefden. De andere komen waarschijnlijk pas morgen terug. Door jullie toedoen ben ik bevrijd — en nu zal mijn eenig doel zijn, den man te vinden, met de stem die mij zoo bekend voorkwam!

De volgende aflevering bevat:

Het Mexicaansche Duel.

VERSOFFENEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wilderissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en penteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Voor België:
2 francs.

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen, Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene penteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885